

129.

Pärnä.

Om den stackars brugummen, som uträka för en falsk brud, som med falska ord läste brevet för sin mor, när hon skildnad ville söka.

Han.

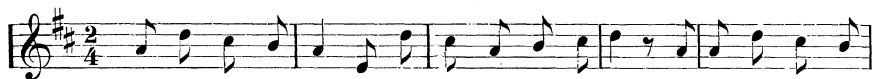
1. Tro mig, fast vi nu skiljas vida,
Vi blifva hos hvarandra, vi.
Du sitter ej invid min sida
Nej, ty du sitter däruti.
I vänstra sidan där det flammar
Ett hjärta, där du dyrkad är,
Där har du valt din hvilokammar,
Och ingen ann inslipper där.

Hon.

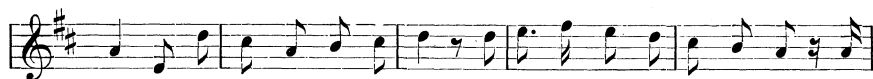
2. Din hulda vän och slaf
Jag aldrig nånsin blifver,
Jag blifver till min graf
Dig falsk och öfvergifver.
Min största glädje är,
Om du ifrån mig dör.
Om du får lefva här,
Du all min ro förstör.

130.

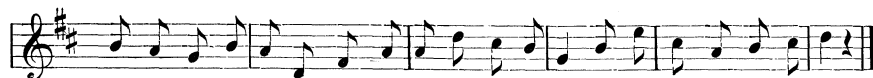
Pojo.

1. Vandrigen i världen är svår, att tänka på. Det fins väl många

mödor i världen genomgå. Ja den som har en trogen vän, En

redlig och uppriktig vän, Den lättar livvets mödor Och snart försvinner den.

2. Jag älskar dig, min flicka, änskönt du hatar mig,
Men hvarutaf det kommer kan jag ej säga dig.
Är icke du min lilla vän?
Tro att jag vandrar redligen,
Så framt Gud mig ledsagar
På rätta vandringen.
3. Min vän jag ej förglömmen i denna världen mer,
Fastän du åt en annan ditt hela hjärta ger,
Där röda rosor blomstrande, (?)
Min lilla vän förglöm ej mig!
Är icke du densamma,
Som i mitt hjärta bor?
4. Min vän och hjärtans flicka, hvad ondt har jag dig gjort,
Som du mig öfvergifver och flyr till annan ort?
Du tänker dig till glädjen stå,
Men sorgen för mig öppen står,
När du till glädjen vänder,
Till sorgen du bortgår.
5. Nu får jag afsked taga och bjuda dig adjö,
Jag får ej längre vara din kära fästemo.
Men det må vara som det är,
Jag vet du har en annan kär.
Det fins väl många vänner
I vida världen här.

131.

Pärnä, Ö. N.

1. Välkommen, ack välkommen, Haf tack för din visit! Kom of -- ta

och gör om den, Kom hämta glädjen hit.

2. Jag aldrig i min lefnad
Har haft så kär visit.
Min kammare fick trefnad
Sen du, min vän, kom hit.
3. Du blickar — strax jag glömmer
De kval, som tära mig.
Du ler — och mig jag drömmer
I himlen jänte dig.
4. En sol på fönsterrutan
Hvar morgon hälsar mig.
Den vore jag förutan
Blott jag får äga dig!
5. I sömnens armar sluten,
Jag tror mig se din bild —
- När drömmen är förluten,
Jag var ifrån dig skild.
6. Ett hopp så skönt jag äger:
Jag tror du älskar mig.
En lika känsla säger,
Mitt hjärta tillhör dig.
7. Lovis går ut att hvässa
Små spjut, att såra mig.
Tro mig, förutan dessa
Du vet jag älskar dig.
8. Så länge än jag andas
Är du uti min håg,
Tills livvets afton randas
Och grafven öppen står.

132.

Pärnä, Ö. N.

a) Ö. N.

1. Ömt äl-ska-de Leonard Ma - til - da, Ma - til - da var trogen och

öm. Vi aldrig en dag var åt - - skil - da, Tre år ha för-

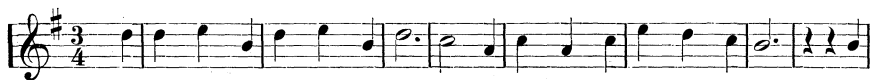

flu - tit som en dröm.

2. Hon flyr genom högtidens dalar,
Hon flyr som förskjuten af sin vän.
Och eko från bärgena svarar,
Och klipporna hviska hans namn.

3. „Ömt älskade Leonard, hvar är du?“
 Jag ropar, men får intet svar.
 „Nu ser jag att jag är förskjuten,
 Men hvarför, det vet inte jag.
4. Olycklig, hvad hafver jag brutit,
 Som straffas så hårdt utaf dig?
 Det kan du med sorg få betala,
 Och oro skall jämt följa dig.
5. Och Gud, som har gifvit oss hjärta
 Att dela mellan dig och mig —
 Det band, som nu en gång är knutet,
 Kan aldrig upplösas nu mer.“

b) Melodi från *Pärnå*.

1. „Ömt älska-de Laura Matilda“, Jag ropar men får intet svar. Nu

ser jag att jag är förskjuten, Men hvarföre vet icke jag.

III. Sjömanssånger.

133.

Lappträsk, Liljendal, Pojo.

Pojo.

1. Ack hören I sjömmänner som plöjen Nep - tu - nus på böljan den

blå, I vet ej hur hafvet sig böljar, Närlandtman till hvilan får gå.

(Huru mycket ondt ni får lida)

2. I vet ej huru hafvet det brusar
Och böljorna reser sig upp.
I vet ej huru häftigt det susar
Och knarkar i mäster och topp.
3. I vet ej hur detta har tillgångit
Med det svenska Ostindiska skepp,
Vid namnet Emanuel det kallades
När det ifrån stapeln gick.
4. Till Marstrand vi lyckeligen seglade
(Från Hangö vi lyckligt utsegla)
Den fjortonde Maj uti fjol,
Med en god vind Gud oss förlände
Och alla va vi glade ombord.
5. Men strax andra dagen därefter,
Då all vår glädje förles,
Ty stormen tog till altför häftigt,
Och skeppet en ända snart fick.

6. Det stötte så hårdt mot en klippa,
Alt med en förskräcklig fart,
Så att det uti tu månde spricka,
Vi alla oss däri fräntog.
7. En del blef förvillade i hafvet,
En del tänkt simma i land,
En del blef i skeppet begrafne,
Som var uppfylldt med vatten öfveralt.
8. Vi gjorde fast med pumpar och med ankar
Att undgå det stället så svårt.
De stolta matroser måste vanka
I hafvet på så ynkeligt vis.
9. Nu hafver jag fulländat min visa,
Och intet vet beklaga mig mer.
Men hållre vill jag Herren Gud prisa,
Ty han har frälsat mitt lif.
10. Nu har jag förnummit min nåda,
Nu är jag förnöjder igen.
Dess tackar jag Gud för hans nåde,
Till sjös står min åträ igen.

134.

Krigsresa till Tripoli.

Ingå.

1. Ack kommen kamrater och rusten eder fort! Vi äro kommen-

de - ra - de, det redan är spordt. Vår resa hon länder åt Tur-ki - et

hän. Nu måste vi skiljas från vän och ovän.

2. Det årtal vi skrifva är 1801,
Den 8:de Oktober kommendering vi fick
Uppå fregatten Freja, som chefskepp skulle bli,
Kommando att föra alt under den tid.
3. Vår chef han var färdig och mönstring vi fick,
Den 17:de Oktober till segels vi gick;
Vi vinda vårt ankar och lotsen ombord gick,
Märssegel hissas och fyra man till rols.
4. Vi Karlskrona skansar passerade då,
I sällskap vi voro fregatterna två,
Samt briggen Husaren som oss följa må;
På Helsingörs redd vi ankrade då.
5. Vi gick sen till segels alt uti Helsingör,
Vår kurs han blef satter som omtalt är förr;
Vi tänkte då segla till Göteborg in,
Men sen under vägen oss möter motvind.
6. Vi viste signaler de nätterna lång,
Som var med granater och brännare mång,
Att vi skulle veta hvarandras begär,
Och sedan ej komma hvarandra för när.
7. Ack jämmer och ängslan jag berätta får,
Vårt sällskap blef skingradt och gick oss ifrån,
Vår kutterbrigg vi miste, hon gick uti kvaf,
Där fick både höga och låga sin graf.
8. Det var en kutterbrigg, Husaren var hans namn,
Dit voro ock kommenderade hundrafemton man,
Som alla tillsammans sina ögon lad ihop,
Och hände i Kattegat, den största djupa flod.
9. Med jämmer och ängslan, som jag tänker på,
Hvad sorg och hvad nöd, som där vara må,
När stormen och vägen dess skepp sönderslog
Och lämna dem alla uti denna flod.
10. Det blef väl många enkor och faderlösa barn,
Samt vänner åtskilda långt bort ifrån hvarann,
Som säkert ha lofvat hvarandra sin tro,
Att lefva tillsammans med glädje och ro.

11. När detta var ändadt, jag säger försann,
Så kom vi då ändtligt till Göteborg i hamn;
Där vi lät reparera och laga fort,
Vi skulle mottaga fregatten Sprengtport.
12. Vi gjorde oss klara och ordres vi fick,
När vinden sig fogat, till segels vi gick;
Vi lyfte vår förtöjning och togo vidare in,
Och gick så till segels alt för en god vind.
13. Om afton klockan 8, då korum var förbi,
Och allting observeras, vi Skagern gick förbi.
Två dagar därefter vi Danska Norge såg,
Och sedan åt Nordsjön vår rätta kurs vi tog.
14. Ej feltes där uppsikt af officerar all,
Båd höga och låga uträttade sitt kall:
Alt med sin oktant de klara sig förnöjd,
De noga uppassa, när solen har sin höjd.
15. Den 1:sta December, om jag minnas kan,
Vi nordan om Hetland passerade fram;
Vår chef han till oss talar hvad kungen oss består —
Vi banko för riksgäld i aflöning får.
16. Vi satte då kursen åt Spanska sjön an
I storm och oväder i vintermånan kall,
Där vi måste gånga i några veckors tid,
Till dess vi fingo Råhålet*) se
17. Alt uti Spanska sjön två man ifrån oss gick;
De fingo där sitt afsked och bort från tjänsten gick.
Vi dem måste lämna i böljan den blå,
Vi kunde dem ej hjälpa, vi gick därifrån.
18. Sina armar de utkasta på detta vida fält,
Och sjunka sedan neder — O Gud, var deras hjälp
Och tag dem upp till nåder, som du själf lofvat har,
Och var sedan dess enkors och faderlösas far!
19. När Gud gaf oss vind, vi genast segla må,
Vi gick då till staden, som kallas Malaga;

*) Gibraltar.

- Där vi oss förtöjde och vatten hämta in,
Och sedan med mera vår tackling försåg.
20. Den tid, som vi i Malaga låg,
Där fyra man rymde, vi dem ej mera såg;
Den femte sitt afsked ifrån oss tar,
Som hände i Sverge och Göteborgs stad.
21. Vi gjorde oss klara, vårt skepp drifva må,
Den sjunde Januari från Malaga vi gå.
Vi lyfte vår förtöjning och varp utföra må,
Vi hissa våra segel och rodret passa på.
22. Vår kurs han blef satter på Medelhafvet då,
I storm och oväder, som oss träffa må,
Att vi nödgas kryssa i dagarna mång,
Förrän vi kom till staden som heter Toulun.
23. Där låg vi till ankars allenast några dar,
Helt sent om en afton vi därifrån far;
Alt för en god vind var seglen utbredd,
Och gick så till ankars på Livorno redd.
24. Vi måste proviantera och vatten hämta in,
Fortsatte sen vår resa, när Gud gaf oss vind.
Vi tänkte då segla till Tripoli fram,
Men gingo under vägen till Malta i hamn.
25. Där låg ett stort sällskap, som engelsmän var,
Vi hissa svenska flaggan, de väl emot oss tar.
Vi oss resolvera och litet vänta må;
Den tionde Mars vi gingo därifrån.
26. Vår resa från Malta hon anlände då,
Och gick till Sicilien, som ej var långt därifrån;
Vi styrde vår kurs, som jag säger nu,
Vi ankrade vid staden som kallas Arragu.
27. Där fick vi förfriskning och vatten hämta må;
Vi måla vår fregatt och svärta våra rår,
Vår tackling omändra som engelsmännen har,
Med bovenbramstänger och bovenbramrår.

28. Helt tidigt om morgon förrän solen gick upp,
Vi vinda våra ankar och seglen gjordes loss.
Vi satte då kursen åt Tripoli hän,
Där vi skulle möta vår store ovän
29. Vi kom innan kort till den turkiska vall,
Mång turkiska barkar vi gjorde motstånd;
Vi dem måste jaga med segel och skott,
Att de nödgas vända och segla till lopp.
30. April den elfte uti dess morgonstund
Tre turkiska barkar vi jagade på grund,
Den fjärde vi träffa ett stycke därifrån,
Han måste då genast ombord till oss gå.
31. Han beder ödmjukast hos vår amiral
Och säger han var ingen Tripolitan.
Men det må ej hjälpa, ty han måste fort
Afsända besättning till oss ombord.
32. Då blef det uttaget till besättning åtta man,
Tillika en fänrik så ock en styrman,
Som briggen skulle föra till Malta i hamn,
Men blef sedan drifven till turkiska vall.
33. Det var den femte Maj, som då följer på,
Helt nära under Tripoli fästning vi gå,
Altsammans passerade som jag skrifver om,
Nio stycken galerar från Tripoli kom.
34. De dricka oss till, men vi var icke sen,
Vi skänkte dem genast tillbaka igen.
Vi hade upptagit i kannor och krus,
Vi tänkte att gifva de gästerna rus.
35. Men Herren i höjden, som styrer alt krig,
Han gaf oss till bytes beständiger fred,
Och hvilket alt skedde inom en kort tid,
Den dagen han syntes oss härlig och blid.
36. Den morgon med solen all lycka upprann,
Helt tidigt om dagen kom orderne fram,
Från franska kommandören till vår amiral,
Att han skulle komma till honom rätt snart.

37. Den andra Oktober, då freden var gjord,
Samt svensken och franskman stadfäste sina ord
Och fredsförbund gjorde med Turken;
Däröfver vi glädjas hvarendaste man.
38. Oktober den tredje, som då följer på,
Vi gjorde oss klara från Tripoli att gå.
De för oss salutera, vi svara därpå,
Vi lyfte vårt ankar och gick därifrån.
39. Till sjös vi då gingo i dagarna mång,
Och gick så till ankars vid staden Toulun;
Där vi måste undergå reparation stor,
Vår fregatt vi drifver och kopparbeslår.
40. Alt uti fyra månader, som vi där ligga må,
Och vänta presenter, som vi där skulle få:
Att gå till Tripolien och presenterna få,
Att vi af honom där skulle våra fångar få.
41. Den tionde Mars som jag säger nu,
Vi lyfte vårt ankar vid pass klockan sju.
Märssegel upphissas och allting göres klart,
Gud Han oss välsignar med vind och passad.
42. Vår kurs han blef satter som ämnader vardt,
Vårt skepp gjorde milar till flere knops fart,

Där vi skulle få våra fångar igen.
43. Till Tripoli kom vi den tjugunde Mars,
Och lämna presenter, som var föresatt.
Om eftermiddagen vid pass klockan två,
Vårt ankar vi fälla och segel beslå.
44. Presenten i penningar såsom den består:
Ett hundra femtio tusen det går,
Af silfver till vikten, som vi där mottar,
Ett hundra sextio lispund det var.
45. Vi bjuda den turken adjö och farväl,
Samt önska hvarandra beständigt må väl.
Vi sköto svensk lösen med tjugu skott å rad,
Vårt ankare upphissas, vi därifrån far.

46. De turkiska herrar af vredefullt mod,
De tänkte sig mätta af svenskarnes blod,
Men fick ingen droppa från början till slut,
Men dräggen af bullan de dricka själf ut.
47. Den turken må liknas vid lejon och björn,
Som ofta få rofvet i klon som en örn;
Han mången gjort armer, ja mången lagt lik,
Af rofvet han tänker att göra sig rik.
48. Men Gud vare lof för nåde och frid,
Som Han oss här sänder af himmelen ned,
Han välsigne vår konung och hans troгна råd,
Som vi skola följa i råd och i dåd!
49. Välkommen till Livorno, där vi först tänkte på,
Att vi skulle gärna till Malaga få gå.
Från Malaga till Tanger alt på den samma dag,
Och dagen därefter vi gingo därifrån.
50. Maj månad den andra vi grunnan finna må,
Alt utanför Kanalen en tjugu mil vi gå.
Som alt var observeradt och efter samma grad,
Och dagen därefter vi England då såg.
51. Med glädje vi passerade England förbi,
Den femte Maj om morgonen vi Dover fingo si.
En fregatt där oss präja alt med ett skarpt skott,
Men vände strax tillbaka och från oss segla bort.
52. Vi Dover passera och lots vi fingo då,
Strax vinden sig fogat, som med oss vara må;
Den lots måst oss följa öfver de engelska grund,
Han fick sin betalning, som var af hundra pund.
53. Vi måste Nordsjön plöja förutan löf och gräs,
Den tolfte Maj helt tidigt vi sågo Lindesnäs,
Och dagen därefter vi sågo Skagens grund,
Och samma eftermiddag vi ankrade i Kalfsund.
54. De utländska höjder och gränser så mång,
Som jag har beskådat den tiden så lång,
Kan jag ej beskrifva, jag säger försann —
Jag kastar därför pennan och går uti land.

135.

Pärnå och Strömfors.

Strömfors.

1. Adjö farväl, för sista gång Jag afsked från dig tar. Jag

måste fara bort min kos, Men du får stanna kvar.

2. Min glädje nu en ända tar
Och sorgen ökar sig.
Gud vet, om jag i världen mer
Din ögon kan få se.
3. Men kom och följ mig ner till strand,
Där står min lilla båt!
Så ger jag dig min högra hand —
Och sen så skiljs vi åt.
4. Men kom och följ mig ner till strand,
Där skall du skåda få
Likkistan min, svart som den står,
Med flagg och vimpel på!
5. När ankaret lättas och hifvas upp
Och det för bogen står,
Då några man till brassen går,
När vi kommando får.
6. Nu hissas segel upp i topp
Och skeppet går från land,
Men du min lilla täcka ros
Får blifva kvar på strand.
7. En sjöman på det vida haf,
Han vandrar på sin graf,
Han lägger ner sin vandringsstaf,
När som han går i kvaf.

8. Men mina vänner, sörj ej mig,
Fast sorgelockor hörs;
Det går så tyst och stilla till,
När vi till grafven förs.
9. Men ett vill jag påminna dig,
När vädret susar hårdt:
Jag ber du ej bekymrar dig
Med tårar eller gråt!
10. Törhända jag en vän har kvar,
En maka och små barn.
Ja, makan sörjer ock sin man
Och barnen ock sin far.

136.

Ö. N.

1. Adjö farväl, vi afsked ta - ga, Vi måste foga oss om-
bord, När våra redskap gör sig klara Och vinden blåser upp nord-
ost, Kom, kom med jullen, kom geschwindt, Det blåser upp en foglig vind!

2. När ankar lätts och katten huggits,
Strax några man till brassen gå.
Ja, en del gör en vink med hatten
Åt flickan, som på stranden står.
Ja, jag menar mina flickor små,
Som sorgsna kvar på stranden stå.

3. Tid och stund är redan kommen,
Att vi skall segla härifrån.
Gråt ej för mig, min lilla vän,
I nästa vår kommer jag igen.

137.

Pärnä och Sibbo.

Pärnä.

1. Adjö och farväl min ut-val-da-ste vän! Nu reser jag bort, kommer

aldrig mer igen. Jag kommer väl å - - ter när sommaren den

gror, Och lil-jor-na de växa och bla-de-na bli stor.

2. Och när som sommaren börjar gro,
Se då få vi ett hurtigt mod;
Då så få vi fara ut och se,
Där som vi förr har varit, också vi.
3. Ni tycker att en sjöman har så bra,
När som han uppå böljorna far.
Ack nej, mina vänner, det är icke så,
En sjöman han får slita mer ondt än ni förstå.
4. Om kvällen, när vi till kojén gå,
En kamrat jag med mig då får.
Där drömmer jag om allrakärestan min —
Jag vet ej om hon mera finnes till.

5. Molnen på himlen de syntes så klar,
 Det blixtrar och dundrar så hårdt öfver oss.
 Kaptenen på däckat han ropar så hårdt:
 „Jag tror att vi mista både stänger och rår.“
6. Hastigt vi ur kojen sprang,
 Kaptenen han frågar hvad oss är befaldt.
 Styrman han ropar och jagar oss i lä,
 Ja, äfven så i lovart han oss hafva vill.
7. Adjö och farväl, min utvaldaste vän!
 Nu reser jag bort, kommer aldrig mer igen.
 Jag kommer väl åter när sommaren den gror,
 Och liljorna de växa och bladena bli stor.

138.

Ö. N.

1. Adjö må väl, min hulda älska - - rin-na, Jag har ej

tid att dröja längre här, Ty skeppet ligger redan segel-

färdigt, Och kapten be-fal-ler oss ombord.

2. O gå ej bort, jag vill ej bli allena,
 Jag vill dig se, jag vill dig äga än.
 Jag hör din röst som — — — —
 O gå ej bort, min älskling och min vän!

3. Jag har för länge sedan afsked tagit
Ifrån min flicka, jag är redan klar
Att gå ombord; jag måste bort och lämna
Min älskarinna och dess glada nord.
4. Kanhända jag har mången blomma brutit
Uti min ungdomsårs förflutna dar.
Jag henne glömt och henne då förskjutit,
Ej någon som förljufvar mödans dar.
5. Vi vindar ankaret opp ifrån botten,
Och kättingen från spelet lindas rund.
Vi hissar seglen opp i toppen,
Och skeppet svingar genast ifrån land.
6. I hoppet lämnar jag ju fosterlandet,
Tils jag min resa lyckligt ändat har;
Då kommer jag att åter finna landet,
Min älskarinna och dess glada nord
7. Vid flaggan tar jag nu mitt sista afsked
Ifrån min vän och från mitt fosterland,
Ty jag skall segla medan vind är foglig —
Till sist befaller jag mig i Guds hand.

139.

Helsinge och Pärnä.

a) Pärnä.

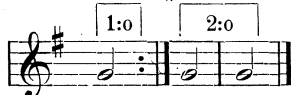
1. Aldrig jag förglömma kan Flickorna som stå på strand, De fälla

tårar på ro-sen-rö-da kinder. Ja de sucka och de

beder: „Herren vare med eder Och ledsage er på böl-jor-na de

blå! blå!“

2. Bäst vi ligga uti ro,
Kommer lotsen ombord,
För vinden faller oss alla segel klara.
Aj gossar, spakarna i hand,
Ty tiden göres oss ej lång,
Till att skota, medan tågen löpa lätt.

3. När styrman ropar: „opp,
Friskt mod i hvar kropp“,
Vi lätta ankaret lätt ifrån botten.
Och skeppet svajar ifrån land,
Och rodret tager timmerman,
Och Gud han må ledsaga med sin hand.

b) Helsinge.

1. Bäst vi äre uti ro,
Kommer lotsen ombord,
Vinden fogar sig och vi göre oss klara.
Vår kapten säger: „opp,
Lustigt mod i hvar kropp!“
Låt oss vinda men tåget löper lätt!

2. När vår styrman order får,
Som för oss alla går,
Han oss kallar och vi måst alla lyda.
Gossar raskt på en gång,
Tiden blir ej så lång,
Låt oss vinda men tåget löper lätt!

3. När vårt tåg vissa steg
Några man bräcker af,
Till att göra märseglen lösa,
Vårt stagssegel hissas opp,
Men förglöm ej vår fock,
Låt oss vinda men tåget löper lätt!

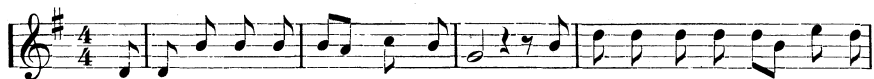
4. När vårt segel står i topp,
Uppå Gud sätt vårt hopp,
Vinda ankaret hastigt och båten

Tag er an, timmerman!
 Skeppet svajar från land,
 Gud ledsage oss med sin hand!

5. Ett jag ej förglömma kan,
 Flickorna uppå strand,
 Fälla tårar på snöhvita kinder.
 De visst önskar och ber Gud:
 „Han vare med er,
 Han ledsage er på böljorna blå!“

140.

Lappträsk och Pojo.

Pojo.

1. Att sörja för en flic - ka ett år, Det blir alls ingen blomstrande

vår. Sitt löfte har hon brutit, Och mig har hon förskjutit, Och

nu så får jag ensam gå.

2. I fjol så hade jag ock en vän,
 I år har en annan tagit den.
 Hon var mig ej så rarer,
 Jag låter henne fara,
 Jag tager mig en annan till vår.
3. De flickorna så är ej till att tro.
 Där falskhet i deras hjärtan bor,
 De håller sig till andra,
 När vi går ut att vandra
 På hafvet och på böljorna blå.

4. Då jag mitt afsked tog från dig min vän,
Du tog dig till en annan igen,
Då tog du dig så vida –
En vän breve min sida,
Och vintern där skall blifva kall och lång.
5. En så fattiger sjöman jag är,
Hit födder till världen till besvär.
Fast världen är besvärlig,
Men vandrar jag den ärligt,
Så hoppas jag att Herren är mig när.
6. Men tänk du min lilla vän uppå,
När du engång för domen skall stå,
Då frälsaren skall komma
Och alla flickor dömma,
Hur illa de har handlat mot sin vän.
7. Men tänk uppå det evighetens land,
Då Herren skall kalla dig vid namn.
Då är ni icke värdig,
Ni har ej bröllopskläder,
Då kommer ni så oberedda fram.

141.

Kyrkslätt och Ö. N.

Ö. N.

1. Bort från den strand hvars minnen stå mig å - ter, Vi måste nu till

fjärran länder gå. Mot storm och böljor jag mig öf - ver - - lå-

ter, Men hoppas än att hemmet skåda få.

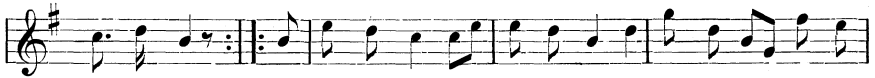
2. Det käraste jag äger uppå jorden,
Det är det land, som vi måst lämna kvar.
Jag res till syd, men tanken blir i norden,
Det är det land, som mig till lifvet bar.
 3. Vi spänna ut vårt hvita undersegel
För vindens fläktar, som oss jaga skall,
Att styra öfver hafvets silfverspegel
Och gunga fram på vågors vattenfall.
 4. När våg och svall mot bogen lindrigt stöta,
Och stormen jagas af en västlig vind,
Med sång och arbet vi vår tid förnöta,
Och friska rosor blomstra på vår kind.
 5. När våg och skum alt öfver däckets spolar,
Och vi som bäst för undersegel gå,
Friskt mod och hoppet dystra minnen tjusar, (?)
Men hoppas än att hemmet skåda få.
 6. Vi se ett land, hvart vi oss ren ha ämnat,
Vi hissa flaggen under gaffeln opp.
Neptunens böljor vi nu ren ha lämnat
Och styr mot stranden med ett sakta lopp.
 7. Nu är vi klara att gå hem tillbaka.
Vi brassa seglen för en foglig vind,
Men hvilan kan vi ej försaka,
Fast skeppet löper liksom skogens hind.
 8. Adjö, du stad, med dina gröna parker!
Adjö, du konst, alt med ditt dystra lif!
Vi plöja skall Neptunus vilda marker —
Ett hurtigt mod är sjömans tidsfördrif.
-

142.

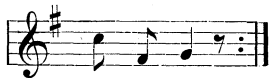
Borgå, Helsinge, Lovisa, Pärnä, Tenala.

Tenala.

1. Det gick en jungfru ut - - i en hage, Till henne kom där en

ung sjöman: „Hur går du här så sent al - le-na? Svar mitt hjärta hvad

jag begär!“

2. „Er begäran kan jag ej svara,
Ty jag är födder af så ringa stånd.
Er tjänarinna kan jag väl blifva,
Men allra käristan kan jag ej bli.
3. Jag har en vän, den jag har älskat,
Och han har varit sju år från mig.
Lefver han, visst har han mitt hjärta,
Men är han död, har Gud hans själ.“
4. „Har du en vän, den du har älskat,
Och har han varit sju år från dig,
Så lofvar jag, att jag är densamma,
Densamma vännen, som har älskat dig.“ —
5. „Lofvar du, att du är densamma,
Så vis gullringen den jag åt dig gaf!“
Så tog han handen utaf sin ficka:
„Se här ringen, den du åt mig gaf“.
6. Jungfrun skådar i denna ringen,
Strax så föll hon till jorden ner.
Sen tog han henne på sina armar
Och kyste henne en gång och fler.

143.

Helsinge.

1. Det kom ett skepp ifrån England, Det flöt på vattnet och det ankra.

ankra. Hå hå hå, det månd så gå, Jag bryter löf och bäddar,

lägger mig därpå. lägger mig därpå.

2. Sörja måste jag som fågelen,
Som skytten hafver skjutit makan.
Hå hå hå, det månd så gå,
Jag bryter löf och bäddar, lägger mig därpå.
3. Likväl vet jag hvar min flicka bor,
Så väl som den som går att fria.
Hå hå hå, det månd så gå,
Jag bryter löf och bäddar, lägger mig därpå.
4. Det växer gräs på en torparäng,
Så väl som uti stora byar.
Hå hå hå, det månd så gå,
Jag bryter löf och bäddar, lägger mig därpå.

144.

Afsked till bruden.

Karis, Ö. N.

Karis.

1. Det var en söndags morgon, den fjortonde dagen i maj,
„Prins Karl“ han lyfte ankar, till Portsmouth seglade han.

Vår soleglans framträdde, vi skulle till Lissabon gå. All

bärg och dalar stod klädde med fröknar och jungfrur små.

2. Ibland dem var en piga i sina blomstrande år.
Hon fälte, törs jag säga, så mången modig tår.
Hon sörjde då sin kärista, som hon då månade se
Ifrån sig vilja vandra — det gjorde henne ve.
3. Han tänkte ej afsked taga ifrån sin käraste mö,
Förrän han kom och sade: „adjö, min lilla vän!
Jag får ej längre bida, se skeppet står vid vår strand,
Jag måste ut att strida för kung och fosterland.“
4. „Ack“, sad hon, „kära, töfva“, med gråt som i ögon rann,
„Och dig med mig trolofva, min allra käraste vän!
Om du nu bortviker långt bort i främmande land,
Så är jag rädd du sviker, och jag ej får din hand.“
5. „Nej“, sade han, „min flicka, om jag trolofvar dig,
Och du sen skull få höra, att jag vill roa mig
Med någon vacker flicka, och du det såg uppå,
Så skulle ditt hjärta spricka och utaf ångest slå.“

6. „Nej, på den skam, mitt hjärta, om du nånsin kan förstå,
Om vinnas kan den smärta, om du en kyss kan få,
Abjata eller Thora, eller någon annan mö;
Hvad skada kan det göra, om jag är din fästemö.“ } ?
7. „Och efter jag nu finner din kärlek är så stor,
Du hand och hjärta vinner, kom genast med mig om bord.
Men se, hvad vill du göra, när slaget börjar gå
Och du får skotten höra och vi i blodet stå,
8. När blix och dunder höras på blåa böljan gå,
Och kulor i luften föras alt liksom agnar och strå,
Där trummor och pipor ljuda och folket falla som hö? —
Bli himma jag dig bjuder och kom aldrig på vår sjö!“
9. „Ack säj mig ej den faran, som där plär följa på!
Med dig på sjön den klara mitt lif jag våga må.
För kärlek jag det vågar att se det stora slag,
Att ut på sjö jag vågar med dig på denna dag.“
10. „Dina ord har vunnit seger, jag dig trolofva vill.
Alt, hvad jag nånsin äger, det hörer nu dig till.
Vi skall tillsammans lefva i både lust och nöd,
På sjö och landet sträfva intill vår bleka död.“

145.

Helsinge, Kyrkslätt, Snappertuna.

Kyrkslätt.

1. Det var en unger sjöman, Han var blott *)femton år. Sen

skull han ta en trogen vän, Sen skull han ta en trogen vän, Det

var alt om en vår.

*) Var.: sjutton, nitton.

2. Hvad är nu här på jorden
Väl skönare att se
Än stjärnor och den klara mån
Är uppå himmelen?
3. Han reste uti städerna,
Han seglade öfver sjön.
Men när han kom till sin älskade vän,
Så låg hon död på bår.
4. Jag är nu här helt ensam
Lik fågeln i ett kärr.
Borta är min endaste älskade vän
I jordens svarta mull.
5. I grafven så hvilar min älskade vän,
I jordens svarta mull.
Med rosor grafven täckas skall,
Med rosor grafven täckas skall,
Att hon får hvila i ro.

146.

Liljendal.

1. Det var en unger sjö-man, från Do-ver han kom. Det
var en unger sjöman, från Dover han kom. Han
fri - a -- de till en jungfru, skön Seiling hette hon. Han
fri - a -- de till en jung - fru, skön Seiling hette hon.

2. Hennes tankar vor frimodiga, hennes hjärta var så gladt,
Hon sina ögon fästade alt vid en ung sjöman.
3. „Skön Seiling, skön Seiling, skön Seiling“ sade han,
„Ditt unga falska hjärta har lagt min själ i band.
4. Ditt unga falska hjärta skall engång ångra sig,
Det skall engång ångra sig hvad ondt du gjort mot mig.
5. Tro aldrig för dig ej håller någon ann,
Tro aldrig jag ångrar mig. Jag löser min band.“
6. „Res bort med din inbillning, res bort med din gestalt,
Tro aldrig jag gifter mig med någon sjömatros!“
7. Och när det var lidna sju runda år omkring,
Så föll skön Seiling i sjukdomen in.
8. Skön Seiling blef döder och lades uppå bår,
Åtta ung sjömänner kring likbåren stå.
9. „Här hvilar en skön jungfru, som förr har varit min.
Sen gå vi in på källaren och dricka ett glas vin.“

147.

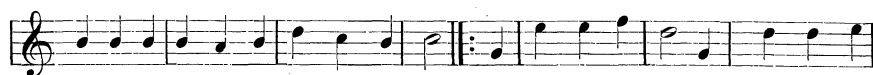
Helsinge.

1. Du var den första som handen mig gifvit, Och du var den första som

blifva skull min. Så länge som Herren för--lä-nar mig lifvet, Så

länge går du ej ur tankar och sinn. Det aldrig skall ske, hvarthän du mig

ser, Att jag skulle gifva mitt hjärta åt fler. fler.

2. En slaktarmansdotter den flickan mänd vara,
En styrman från Frankrike var hennes vän.
Han låg nu på reddan och skulle bortfara,
Han ämna ej mera att komma igen.
Ifrån skeppet han såg, hur på stranden hon går,
Där hon så hjärtligen gråta må.

 3. I Norge vi ankra och det var på reddan,
Vi båten klarera och seglen gjord fast.
Vi lossade lasten och skyndade sedan
Att träffa vår vän och vår flicka i hast.
Vi fyra man sprang ur jollen på strand
Och tänkte att vara välkomna i land.

 4. När jag kom på landet fick jag se en flicka,
På reddan hon stanna och ensam hon var.
Mig syntes att hon var den sedsamma flicka,
Som jag uti världen så ömt hade kär.
Jag gick mig därefter och såg där min vän,
Den jag hade gifvit mitt hjärta hän.

 5. Jag hälsade henne med smilande blickar,
Med smilande blickar hon hälsar igen.
En ring af mitt finger jag henne vill gifva,
Hon tackar och sade: „nu har jag en vän,
För res du din väg, jag älskar dig ej,
Jag länge har väntat, nu säger jag nej.“

 6. Jag trodde väl aldrig min sötaste flicka,
Att du uti världen skull blifva förledd.
Jag trodde då aldrig min sötaste flicka,
Att du uti världen så svika skull mig.
Jag får väl en vän, den jag älskar igen,
Om lyckan i världen vill följa mig hän.
-

148.

Ingå.

1. En oro hvälfver i mitt bröst, Men stämmas dock med munter

röst. Min resa nu för handen är, Att segla bort från vännen kär.

2. Till afsked räcker jag min hand
Och så bortflyr till fjärran land.
Fast ödet för mig från dig hän,
Så kommer jag väl dock igen.
3. Det smärtsamt är att tänka på,
När vi skall åter träffas få.
Kanhända aldrig mer i nord,
Ser du min fot på denna jord.
4. Men haf godt hopp till vår försyn,
Han ser till oss därifrån skyn;
Han håller mig vid handen fast —
Adjö, jag flyr från dig med hast.
5. Min fot från skeppet sätter jag,
Som är mot böljan ganska svag.
Fast jag ifrån min hembygd far,
Så skall dock tanken stanna kvar.
6. Då vi märssegel hissat opp,
Då fylls vår blod med muntert hopp
Att fosterjorden åter se —
Adjö, det önskar jag må ske.
7. Ren syns det landet sjunka ner,
Där vännen ännu står och ser.
Kanhända faller någon tår,
På stranden, där min hulda står.

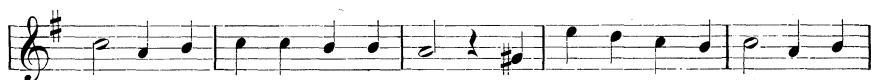
8. Vår resa nu till England bär,
Och tri månar blir vi där.
Till hem min längtan skulle stå,
Men till Westindien vi gå.
9. Och därifrån vi seglar sen
Till Malmön i Ostindien
Att ta in last och öfverse,
Att oss på hemresan bege.
10. Ett år och nie månars tid
Vi seglat ha på böljans stig,
Och skeppet gjorde en sådan fart,
Så att vår resa ändad var.
11. Till norden jag nu vänder om,
Där jag har all min egendom
Och månet älskadt minne kvar,
Samt vänner, syskon, mor och far.
12. Jag ser ett land, det höjer sig,
Där mången går och väntar mig.
Det landet heter Suomi,
Uti dess skogar vill jag bli.
13. Kommando redan lotsen har,
Snart telegram som blixten far,
Att hinna hamnen som vi ser,
Där vi vårt ankar fälla ner.

149.

Borgå.

1. En sjöman i oväder Han lider ofta nöd, Han i så våta

kläder Får ofta gå till kojs. Han tänker på sin flicka: Ack

om hon vore här, Visst skulle hon då värma mig och torka mina

klär! Sjung fal-li - ral - lal - lal - lal-lej, Och torka mina klär!

2. En landsman arbetar
 På sin åker och sin äng.
 När natten tillstundar,
 Då hvilar han i sin säng.
 Gud nåde oss, sjöfarare,
 Alt uppå böljan blå!
 Vi få så sällan hvila,
 Men alltid redo stå.
 Sjung fallirallallallej,
 Men alltid redo stå.

150.

Ö. N.

1. En sjöman uppå böljan blå, Det mycket rullar och det slår; När vinden

susar vid god hamn, Då står han där med öppen famn.

2. Helt nöjd och glad han är ändå,
 Fast han så våter måste gå;
 Fast himmelen den mulen är,
 Han kommer ihåg sin flicka kär.

3. En gång kapten han höra får
Ett ynkligt rop ifrån en rå:
„Se nu föll en man öfver bord,
Kom hjälp i hand, du store Gud!“
4. Så ynkeligt han ropte där:
„Kom hjälp du mig, du Herre kär!
Häls' till min fader och min mor,
Häls' till min syster och min bror!“
5. Så uti denna bölja blå
Vi vår kamrat så lämna må.
Mång tapper sjöman hvilar där;
Han har en ömklig hädanfärd.
6. När sjöman kommer uti hamn,
Han skyndar till sin flickas famn
Att slå sin sorg och ängslan bort —
Då är han nöjd helt innan kort.
7. Nu slutar jag min lilla sång,
Kanske den ren är altför lång.
En landsman trygg och säker går,
Men sjöman måst på böljan gå.

151.

Borgå, Helsinge.

Helsinge.

1 En sjöman är så litet e - sti - - me-rad, Därför att
han är af så ringa stånd. (Fortsättningen på melodin icke känd.)

Han måst sitt bröd på hafvet snart förtjäna
Och slita ondt så mången, mången gång.

2. Den sjöman får på hafvets böljor plöja
Och tumla om på främmand kust och strand.
Han ser så mången flicka för sitt öga,
Men aldrig han sin vän förglömma kan.
3. „Hvar skall jag trohet bland de flickor finna,
När jag på hafvets böljor tumlar mig?
Den stadighet, en sjöman har i sinne? —
Min vän, säg vill du vara huld mot mig?”
4. Här är min hand, här är mitt trogna hjärta,
Här är den ros, jag plockat har för dig.
Tänk då på mig, när stormen häftigt rasar,
Tänk då på mig — jag glömmet aldrig dig.
5. Och tänk på mig i nordens sköna sommar,
När lifvet blomstrar i sin rosenvår.
Sörj icke, du skall veta, att jag kommer,
Om himlen vill, och då vårt bröllop står.“
6. „Nåväl min vän, min sjöman skall du vara,
Min tankes och mitt hjärtas bästa skatt.
Jag väntar dig, med trohet skall jag bära
Din bild uti mitt bröst båd dag och natt.“

152.

Pojo.

1. En ung sjöman för-lu - star sig uti en gröner äng, ja ja, En

ung sjöman för-lu - star sig uti en gröner äng. Han bryter löf af

fi - ko - na-träd och bäddar sig en sång, Hej, sjung opp fa - di - ral-lal-

lej, Och bäddar sig en sång.

2. När sängen den var bäddad och timmen var förbi, ja ja,
Då kom där en skön jungfru och lade sig däri,
Hej, sjung opp fadirallallej,
Och lade sig däri.
 3. Ack huru de inslumrade uti den gröna äng, ja ja,
Om morgon när hon vakna, då låg hon vid en dräng.
 4. „Gud nåde mig stackars flicka, ett sådant öde jag fick, ja ja,
Men tager du mig till äkta, visst är jag sorgen kvitt.“
 5. „Ack nej, ack nej, skön jungfru, det jag ej lofva kan, ja ja,
Mitt skepp står segelfärdigt, skall gå till Amsterdam.“
 6. Flickan gick till stranden alt med sin hvita hand, ja ja,
Hon vinkar där med näsduken: „adjö min fästeman!“
 7. En bondeman kom ridandes alt på sin hvita häst, ja ja,
De gossar flickorna älska, det är af sjöfolk mest.
 8. „Hvad tycker du nu bondeman om sådant folk vi är, ja ja,
Vi äro raska sjöfarande, gå ut för konferdi.“
 9. En sjöman han får slita långt mera ondt än godt, ja ja,
Att han med våta kläder får ofta gå till kojs.
 10. Då tänker han på vännen sin: „ack, om hon vore här, ja ja,
Hon skulle mig uppvärma och torka mina klär“.
 11. En sjöman han får slita långt mera ondt än godt, ja ja,
Salt vatten får han dricka och äta gammal kost.
 12. Men får han dricka vatten, så får han stundom vin, ja ja,
Och äta af de frukter, som en landsman aldrig ser.
 13. En sjöman måste hafva en kvick och munter kropp, ja ja,
Ej sömniger eller trötter, när andra stiger opp.
 14. En sjöman uti främmand land går på ett värdshus in, ja ja,
Där befaller han glasena fyllas med rödt champagnevin,
Hej, sjung opp fadirallallej,
Med rödt champagnevin.
-

153.

Helsinge, Ingå, Pärnä.

Ingå.

1. En vacker vän jag mig utvalt, Den jag tänkt älska öfver-

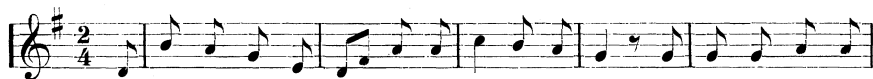

alt. Den tänkte jag skull bli min tröst Och hvila vid mitt ömma bröst.

2. Den vännen, som jag älskat har,
Den vännen kan jag aldrig få;
Hon har en ann, en annan kär,
Och därför jag bedragen är.
3. Den vännen jag ej glömma (älska) kan,
Som ger sitt hjärta åt en ann;
Men hvarför svek du mig, min vän?
Tänk Gud i himlen lefver än!
4. Jag är en fattig ung sjöman,
Som seglar böljan hurtigt fram;
Jag tar mitt bröd på böljan blå,
Där man ej rika skatter får.
5. Hvar afton jag i lunden gick,
Hvar afton jag där gråta fick;
Där fick jag höra fågelsång,
Det var vid solens nedergång.
6. Adjö, farväl, min far och mor!
Adjö, min syster och min bror!
Adjö, farväl, min hulda vän,
Vi träffas väl i himmelen!

154.

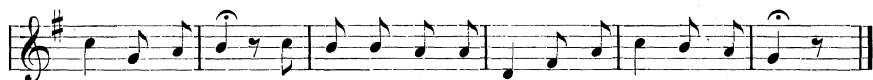
Ö. N.

1. En visa vill jag sjunga för sällskapet här, Och allra mest för

lilla vännen som jag håller kär. Den sjunger jag så gärna i en

ensammer lund, Rätt li - ka-som det skedde vid älskarens stund.

2. Det var en söndags afton jag klädde mig till dans,
Spatserte jag i lunden med äran försann.
Där mötte mig några flickor, till fyra eller fem,
Det var en stor förnöjelse att få tala med dem.
3. Den yngsta och den minsta den kallar jag för min,
Hon har så fina kläder och så röder rosenkind;
Hon har så fina kläder, en så däjlig gång,
En så ljuffig stämma på visan den hon sjöng.
4. Vi hurrar och vi dansar tils klockan slagit tu,
Men de, som hemma voro, visst lade sig i ro.
Där lade jag mig neder med ett oroligt sinn,
Och tänkte uppå flickan, som förr har varit min.
5. Jag tykte att jag var uti en hage så grön,
Där alla blad och blommor de mognade så skön,
Och midt uti den hagen där ständar en ros,
Som röder är mot söder och bladen stå mot nord.
6. Jag såg först på de bladen, som fröjdar sig mot nord,
Står namn om alla flickor, som sällan hålla ord.
Sen såg jag på de röda, som fröjdar sig mot sør,
Står namn om alla gossar, de göra som sig bör.

7. Kung Salomo han lefver förnöjder och så glad,
Likt blomstren uppå marken om midsommardag.
Likt blomstren uppå marken, när vinden blåser kall,
Se då är all vår glädje förvandlad uti sorg.
8. En visa har jag sjungit från början och till slut.
Kom alla unga sjögossar, kom låt oss gå ombord,
Kom alla unga sjögossar, kom låt oss gå ombord,
Kom alla vackra flickor och ge oss en varm hand!

155.

Pojo.

1. En visa vill jag sjunga opp på bästa sätt jag kan. Är ni

någon karl att säga, hvad kurs vi lägger an? Jag vågar ut min

kropp för kuler och för skott, Sen måste vi nu ut för kuler och för

krut. Ja mår en sjöman il-la, visst mår han stundom godt.

2. Vår kapten står på halfvan däck, han ropade som en fan:
„Hvad gör ni nu alla i fören, kom några i akter ann!“
Sen kommer där en hop, som faller i vårt storskot,
Sen kommer där en flock, som hissar segel i topp.
Ja, mår en sjöman illa, visst mår han stundom godt,

156.

Kyrkslätt, Pojo, Ö. N.

Kyrkslätt.

1. Ett skepp gick ut från Gibraltar stad Och skull till Ost-in-dien gå, ja

gå. På vägen så mött vi sjöröfvareskepp, Så svarta och så grå.

2. Sjøröfvaren präjar kaptenen an
Och frågar hvart han skulle gå.
Sjökaptenen han svarar: „till Ostindien jag går
Med järn och finaste stål.“
3. „Och vill du nu gifva din last åt mig,
Så skall du i fred få gå.
Men annars så gifver jag kulor och krut,
Så får jag se hvad du tål.“
4. Och första salfvan sjöröfvaren sköt,
Den tog en man om bord.
„Ack hören I svenske sjögossar, gå på
Och varen vid friskt mod!“
5. Och första salfvan sjökaptenen sköt,
Den tog både bramstänger och rår.
„Ack hören I svenske sjögossar, gå på
Och varen vid friskt mod!“
6. Och andra salfvan sjöröfvaren sköt,
Den tog tre man om bord.
„Ack hören I svenske sjögossar, gå på
Och varen vid friskt mod!“
7. Och andra salfvan sjökaptenen sköt,
Den tog alla man om bord.

„Ack hören I svenske sjögossar, gå på
Och varen vid friskt mod!“

8. Och när som vi seglat i dagarna tre
Så mötte vi en engelsk fregatt.
„Och låt oss nu alla vara glada om bord,
Att vi den sjöröfvaren slapp!“

157.

Ö. N.

1. Farväl, min egen flicka, lef väl, min hjärtans lust! Nu
Nu hän jag måste segla ut öf-ver stormig sjö. Ej

hän jag måste resa och lämna stormig kust.
vet jag om jag mera får se min trogna mö.

2. Min skuta uti viken i väntan färdig står;
Som hem, som vän min skuta jag snarligt hälsa får.
Mitt skepp min hembygd blifver, min brud blir vindens sång,
Och vågen blir min älskling — kanske ock undergång.
3. Förut ren mången yngling det falska haf besvek,
Sänkt mången brud i tårar och mången kind gjort blek.
Sörj ej om ock i böljan min undergång jag får,
Det skulle blott förbittra din ungdoms glada vår.
4. Om du min död får veta, då res ett kors på strand,
Med sand betäck ock benen, dem vågen vräkt i land!
Tag sen en liten blomma och den på grafven ställ,
Gå sedan att den skåda en vacker sommarkväll!

5. Tag sen en liten blomma och den på grafven ställ,
 Gå sedan att den skåda en vacker sommarkväll!
 Och blomman, som om sommarn du i sin fågring ser,
 Utaf min trogna kärlek för dig en bild framter.

158.

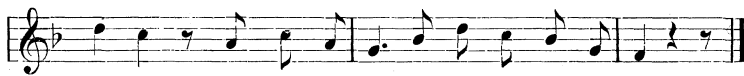
Helsinge.

1. Farväl, be -- håll nu till ett älskadt minne Den dyra

vänskap du mig svurit har! Lef lycklig, lef med o - för-ändradt

sinne, Och himlens Gud beskydde dina dar!

2. Gif mig en kyss, den första och den sista! —
 Jag dina ögon ej mer skåda får, —
 Och låt en tår från dina ögon brista,
 Och låt din vän få torka af dig den!
3. Du far nu bort och lämnar mig på stranden;
 Jag står en stund och suckar efter dig.
 Ännu en gång från obekanta landen,
 Ännu engång jag sorgsen saknar dig.
4. O, gå ej bort, jag vill ej bli allena,
 Jag vill dig se, jag vill dig äga ä, —
 Höra än din röst, den ljufva, rena; —
 O, gå ej bort, min älskling och min vän!
5. Tala till mig, låt mig höra orden,
 De som taltes uti Edens dal!
 Ljufvare än kärlek finnes ej på jorden,
 Och Guds rena afbild mänskan är.

159.

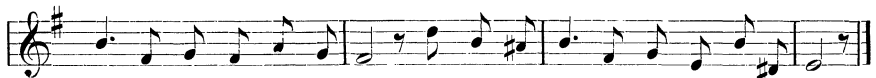
Strömfors.

1. Farväl, nu slutas våra glada dagar, Som du och jag så sälla delat

har. Du reser bort, jag sorgsen skall dig sakna Men har dock

hoppet om din trohet kvar. Men har dock hoppet om din trohet kvar

2. Vi skiljs nu åt, långt bort ifrån hvarandra —
 Min lilla vän, förglöm dock aldrig mig!
 O, må du städs på lifvets rosor vandra,
 O, kunde jag med blomster strö din stig!
3. Vi skiljs nu åt, men aldrig våra hjärtan;
 De ännu mera fast förena sig.
 Vår ömma väntan skall förena smärtan,
 Fast någon gång jag sorgsen saknar dig.
- 4.*) Adjö, behåll nu till ett afskedsminne
 Den trogna vänskap jag dig svurit har.
 Lef lycklig, lef med oförändradt sinne,
 Och himlens Gud beskydde dina dar!

*) Jfr N:o 158.

160.

Ingå, Pojo, Strömfors.

a) Pojo.

1. „God afton min käre! Om hon är bortrester, Beklagar jag

dig.“ „Ja, hon är bortrester Och jag måst hemma vara Med sorg och be-

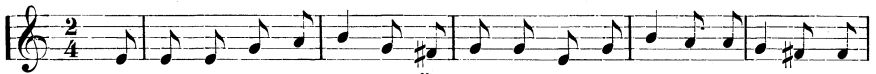

kymmer, Med oro i mitt sinn.“

2. „Jag räcker åt dig handen,
Jag räcker åt dig famnen,
Trolofva du mej!
Fastän trolofnings tiden
Kan vara ren förliden,
Men lika väl, men lika väl
Trolofvar jag dej.
3. Jag skall kläda dej
Uti sammeten röda,
Uti silke så fin.
Gullringarna mina
Kan också blifva dina,
Ja om du vill, ja om du vill
Bli allra kärestan min.“
4. „Du må mej intet locka,
Du må mej intet narra,
Du har en annan vän.
Sjömännernas tankar,
När de på hafvet vankar,
På hafvet och på böljorna,
På flickorna de se.“

5. „Men förrän jag skall taga mej
 En otrogen flicka
 Alt till min äkta mö —
 Ja, därför vill jag våga
 Mitt lif alt under tiden,
 Och gräfver mig i jorden
 Bland stenar och mull.

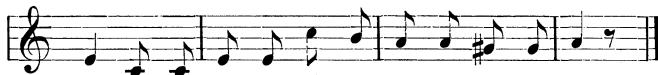
b) Melodi från *Strömfors*.

1. God afton du min sköna! Är kärestan bortgången, Beklagar jag

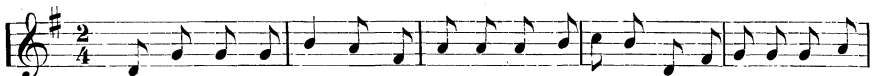
dig. Är kärestan bortgången, Så är jag hit nu kommen, Att

älska och hålla dig Så hjär-te - li - gen kär.

161.

Ö. N.

1. Gossen stod på stranden, Han vinkade med handen Till sin ömma och ut-

val - da-ste vän. Flickan bör-ja - de att gråta Att hennes kinder blefvo

vä -- ta. Hon bleknade, blef hviter som en snö.

2. „Hvad skall du nu så gråta!
Jag kan ej annat lofva
Än att hemkomma innan åtta år,
Om du vill vara öm och trogen,
Alt intill bleka döden mogen,
Liksom du var i fjol, också i år.“

3. „Om bärgena skull smälta
Och hela jorden stjälpas,
Så tror jag uppå dig i all min lefnadstid.
Om du än tillbaka kommer
Och om du aldrig mig förglömmar,
Så står mitt hjärta fäst vid dig.“

4. „Om ingenting det hjälper,
Fast hela världen stjälpas,
En sjöman vid rodet bör hållas vid friskt mod.
Kom skynda, skynda, gossar alla,
Till skeppet, som nu står och svajar,
Vårt ankar lät för bog och lät oss gå!

5. Hör du, mitt unga hjärta,
Af ingen sorg och smärta?
Du står uppå landet uppå grundfaster jord.
Hvad har jag annat att pålita
Än dessa några små träbitar,
Som svajar under molnen och på sjö?“

6. Det var en afton stilla
Vi låg ibland det villa,
Sen solen sank neder i hafvets böljor blå.
Så börja det så rysligt mulna
Och sjöarna de börja bullra,
Och stormen såg vi som en liten strål.

7. Vår kapten han sade,
Sen vi vår kurs had lade:
„Tan ner bramstänger och rår i däck!
Ni ser ju hur stormen kommer.“
Det öde vi aldrig förglömmar,
Som alltid uti sådan fara är.

8. När vi våra stänger
Och rår och segel

Har refva och bärga så hastigt som man kan,
Så blef det ett förskräckligt väder,
Att sjöarna slog på våra kläder
Och ville rätt förstöra alla man.

9. Den stormen vi bör klaga,
Den räckt i fjorton dagar,
Den skar i vårt hjärta och bittrade vår själ.
Sen börja stormen åter stillna,
Och böljorna de börja falla;
Det friskar upp vårt unga lif igen.
10. När gossen varit borta
I åtta år så korta,
Så kommer han tillbaka, liksom han lofvat har.
Han såg sin ömma flicka åter,
Som uppå stranden står och gräter,
Och han kyste henne på rosenkind.

162.

Pärnä.

(Sången återgifves på följande sätt för att tjäna såsom exempel på den förändring i rytm, som de flesta folkvisor vid sjungandet underkastas.)

1. Ha du sitt en vilder sjö - man, som på böljan tumlar om-
4. När vi nu har seg -- lat Stockholms - tor -- net för-

- kring? Han aktar storm och ovä -- der ja rakt för ingen-
bi, Si då väntar vi den vack -- ra Katrina -- kyrkan att få

- ting. Hvad möda och be - svär som en sjöman månd ut-stå! När
si. Aj där stån - dar flickor så fagra som en ros. De

blixt och dunder böljor slå, Si då må - ste vi uppå däckets gå Föer att
gånga må att skåda få, Att se sin vän uppå däckets stå, Föer att

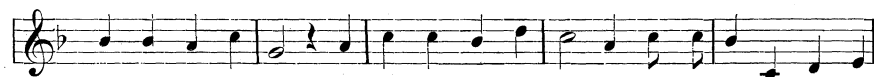
pas - - sa up - på.
kom - ma om bord.

2. När vi uti ko -- jen har litet slumrat in, Si då börjar det att

blåsa upp en storm och bi - di-vinn. Vår styrman uppå däckets han

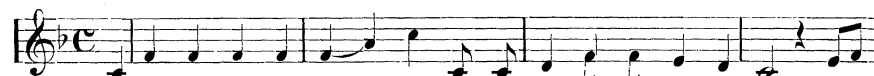
ro - pa-de: „rej, rej!“ Då måste vi ur kojen med ett afsked ta far-

väl. Vi skynda bör, hala brassar dör, Sticka märssegelskot, hala

gigtåg för, Som raska sjömänner bör.

3. Sen äntrar vi hej lustigt opp våra märssejl att beslå. Aj
5. När vi har samsat ket - ting tre bukter kring spelets rund, Och

vår kapten fri - mo - de - lig på halfva däckets går: „Ni raska sjö-
an - ka - ret i Herrans namn har tagit en god grund: „Hafven tack, ni kam-

männer, stryk bramrå-ar-ne! Ni ser huru molnen flyga, hela
rater för mången god dag, Som vi till - - sammans hafvit mång

him-me-len är en sky.“
tid och rolig stund!“

163.

Helsinge, Pärnä.

Pärnä.

1. Högt upp i norden Där är jag barndomsfödder Och min fader var en

fattig lin-ne - väf-va - re. Han upp-fo-stra - de mig så god I sin

fattigdom så stor, Tils jag fylt mina femtonde år.

2. Sen begaf jag mig till sjös
Med ett skepp därunder låg,
Första resan jag på hafvet månde vara.
En resa till Ostindien
Och sen därifrån hem igen,
Denna resan var däjelig och skön.
3. Sen begaf jag mig till sjös
Med ett skepp därunder låg,
Andra resan jag på hafvet månde vara.
Uti elfva veckors tid,
Förrn vi något land fick si —
Sen så kom vi till en holländsker hamn.

4. Men när vi kom i land,
Så kom där en holländsker man,
Och han frågte oss hvarthän vi skulle fara.
Men vi honom svarade:
„Vi äro alla rymmare
Från det turkiska fängelseband.“
5. Då satte jag mig ned
Till att skrifva några ord
Till min älskliga flicka upp i nord.
Jag skref till henne så god:
„Nu är jag på fri fot
Och jag vistas i Holland så god.“
6. Hon skref till mig tillbaka,
Att min moder hon var död
Och min fader under böljorna begrafven.
„Men ett hvad jag vill säga dig,
Res från Holland hem till mig,
Sen så ska vi älska hvarann!“

164.

Sjömannens afskedssång.

Ingå, Pärnä.

Mel.: Bekant spansk vals.

1. I dag står vårt skepp under segel på floden,
Vi hifva vårt ankar, en man går till roder,
Storsegel lösgöres, märssigel sträoks opp,
Och blodet det lifvas i sjömannens kropp.
2. Och ankaret lättas och skeppet ses falla.
Vi hurra! Farväl dem som oss älska alla,
Farväl, du min flicka, farväl, du min vän!
Jag hoppas vi en gång skall träffas igen.
3. Högt suckar då flickan, bedröfvad i hågen.
Hon ser nu sin älskling i fjärran på vägen,

Hon suckar och klagar: „må han minnas mig,
Jag tror han i fjärran ej mer minnes mig.“

4. Ack, älskade flicka, jag dig icke glömmet,
Din skål uppå hafvet jag gladeligt tömmer.
Fast flickor jag skådat i främmande land,
Du äger mitt hjärta, du äger min hand.
5. När jag uti främmande länder visst finnes,
Jag dock icke glömmet, min hembygd jag minnes.
Hur skönt uti Norden, fast i enslig lund,
Jag delar mång nöjen att drifva en stund.
6. „Lef lycklig“, det önskar mig flickan i hemmet.
Fast vågen mig sköljer, hon det icke känner,
Och vågorna brusa med ilande fart,
Hon går ner till stranden och suckar: „kom snart!
7. En sjöman i hågen han blef mig förtjusad,
Han vågar sitt lif, där som böljan sig brusar;
Han vågar sitt lif på den stormiga sjö,
På Södernäs där bor ju hans trognaste mö.
8. Olyckliga flicka, hvad jag måste lida!
Af sorg och af ängslan nu måste jag kvida;
Mitt hjärta jag gifvit en unger sjöman,
I hvar stad han kommer, han tar sig en ann.
9. Nu vill jag helt lugn den stunden förbida,
Då sjöman ses åter på böljan hemskrida.
Hur lycklig till Södernäs strand jag då går
Att torka med glädje bort saknadens tår.
10. Adjö, Karl Fredrik!*) Var lätt uppå böljan!
Jag vet mången våg skall dig snart öfverskölja.
Adjö, alla man, adjö, du min vän,
Jag hoppas vi engång skall träffas igen!
11. Ren synes mig skeppet bland böljor försvinna,
Jag är nu olycklig, jag kan dig blott minnas,
Blott sluter bland sorger och susande vind,
Då går jag till stranden med tårar på kind.

*) Skeppets namn.

12. Då slutas mina tankar i kärlek och bäfvan,
 Kanhända du glömmet din vän där i fjärran.
 Mitt hjärta är såradt, min tanke är matt,
 Jag ser mig omgifven af saknadens natt.“

165.

Borgå.

1. I dalen där växte upp en lil - ja, Ja den liljan den var rosende-

röd. Jag stannade och såg uppå den liljan, Så att

tå-rar - na på mina kinder rann.

2. Hon grät och hon suckade och sörjde,
 Och hon sporde lilla vännen om tröst:
 „Hvarför har du sårat mitt hjärta,
 Hvarför har du ängslat mitt bröst?
3. Hvarför har du mig öfvergifvit?
 För det jag så fattig är?
 Så må du gå och söka dig en annan,
 Ja en annan, som rikare är.
4. De rika behöfver du ej nämna
 Ty de fika efter penningar och guld,
 Men de få intet annat efter döden,
 Än en svepeduk och trenne skofflar muld.
5. De rika de bygga sina boningar,
 Men i himmelriket ha de ingen del.
 Men Lazarus han var ju så fattig,
 Ja så fattig som ingen kan tro.

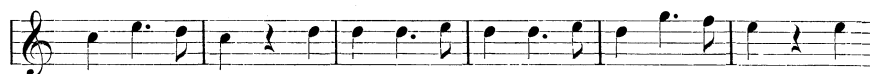
6. Han fick ingen kostelig begrafning,
Men så att änglarna i himmelen de sjöng.
Därför vill jag eder påminna,
Att hans sköte uti himmelen är.“

166.

Borgå, Pärnä.

Pärnä.

1. I dalen vid hafvet där blomstrar en mö, I ungdomens fägring så

ro - sen - de - röd. Hon äger mitt hjärta, det evigt skall slå, Hon

var ju den vackraste flicka jag såg.

2. I dalen vid hafvet där ¹⁾vandrar jag vildt,
Där månen och stjärnorna tindra så ²⁾mildt.
Vi gifvo hvarandra vårt hjärta och hand.
³⁾O älskad! Vi knyta vårt kärlekens band.
3. Jag res från föräldrar, från syskon och vän,
Men aldrig förglömmar jag någon af dem;
Ej håller förglömmar jag eden jag svor,
Ej håller den strand, där min käreasta bor.
4. Af fattig och ringaste födsel jag är,
Men trohet och ära i hjärtat jag bär.
En fattig med ära är bättre än den
Som äger stor rikdom med blygd och med skam.

I uppteckningen från Borgå: ¹⁾ vandrade vi; ²⁾ blid; ³⁾ Så älskand vi knöto.

- 5 Kaptenen han bjöd mig från fädernesland,
Men flickan hon svor mig och gaf mig sin hand:
„Nej, fastän du seglar all jorden omkring,
Visst blir du ej annans än du blifver min.“
6. Och när jag bortreser till främmande land,
Då står där en flicka så sorgsen på strand.
Hon faller ju tårar på kinderna små,
Hon sörjer sin älskling på böljorna blå.

I uppteckningen från Borgå lyda de två sista verserna:

Kaptenen han bjöd mig från fädernas land,
Men vännen hon gaf mig sitt hjärta och hand.
Och aldrig förglömmar jag hemortens strand,
Och där hvar min vackraste ungdom försvann.

Ej håller förglömmar jag eden jag svor,
Ej håller den stad, där min käresta bor.
Men om jag än seglar all världen omkring,
Så kan jag ej bli någon annans än din.

167.

Pärnä.

1. I En - gel - ska ka - na - len stå tret-ti - o skeppi i en rad, Hej fa-

ri - di - ral-lal-lej, Hej fa-ralladiralladi-rej, Stå tretti - o skeppi i en rad.

2. Och hundrade tolf sjömänner
De ligga i hafsens djup.
Hej faridirallallej, hej faralladiralladirej,
De ligga i hafsens djup.

168.

En ny och vacker styrmansvisa.

Mel. lika med den till N:o 50.

1. I Lovisa där bodde en gosse så bål,
Han ville heta styrman, men förstod sig ej uppå;
Han älska blott en flicka, så fager och så skön,
Han tänkte att få äga den flickan till mö.
2. „Den flickan du har älskat, den kan du aldrig få,
Hennes fader och moder de hindra dig så svår,
Alt för din stora kärlek får du gå hem igen
Och söka åt dig där en annan till vän“.
3. Styrman han tager sin lilla vän Ave,
Han gångar sig i kammaren in, hon följer honom med.
Så kom där några skalkar, som voro fullt i fan,
De skulle kom och skåda, när en styrman tar examn.
4. Styrman han tar examen hos sin lilla vän Ave,
Så kom där några gossar och gjorde dem förtret.
Examen den fira de så underligt och sent,
De skålade med vatten i stället för vin.
5. Nu får du taga afsked ifrån din lilla vän
Och resa till Lovisa, där du var hem ifrån,
Och säga för din moder: „nu fick jag inte ja,
Kanhända mig passar en nummerdam att ha.“
6. Styrman tar afsked ifrån sin lilla vän
Och reser till Lovisa, där han var hem ifrån.
Hon vinkar då med handen alt till sin lilla vän,
Han vinkar så tillbaka med näsduken sin.
7. När styrman han var bortrest ifrån sin lilla vän,
Så står hon kvar på trappan, hon faller tår på kind:
„Nog kommer det kanhända en annan vän igen —
Jag har gett åt så många mitt hjärta och sinn“.
8. En resa på Ostindien den styrman ut skull gå,
Men förstod sig ej på kartan, så blef det inga å.
Men det är bra dåligt att taga sig karakt,
När minnet ej medgifver att hålla den i akt.

9. „Adjö, ni kusiner, nu måst jag resa bort,
 Jag kan ej längre vara här alt för mitt höga mod;
 Jag tänkte vara styrman, men de vill mig alls int ha,
 Jag är en rundhusrensare, det passar mig så bra.“

169.

Lappträsk, Pojo, Tenala.

a) Tenala.

1. I Ru - de - la socken och Van - ke - la by Där hände sig ett
 En dä -- je - lig flicka med rosenfärgad hy, En lilja man

- under ibland al - la: Och intet var hon riker på silfver el - ler
 henne månd kal - la.

- guld, Men hennes hjärta var utaf tro - he - ten full. Det

- var ett dä - je - ligt mönster ibland alla.

2. Knappt hade hon hunnit sitt adertonde år,
 Sedan hon hit till världen blifvit födder,
 Ett ungt sjömans hjärta till henne satte lit,
 Hans namn var med segeren bekrönter.
 De lofvade hvarandra sin ära och sin tro,
 Men vi som här uti världen månd bo,
 Ty världen bedrager så många.
3. Skeppet stod färdigt att segla sin kos,
 Och seglen stod spända för vinden.
 På landet han lämnade sin lilja och sin ros,

Och tårarna de runno ned på kinden:
 „Men om jag nu bortreser, och Herren Gud så vill,
 Så svär jag med äran du hörer mig till,
 Jag älskar ingen högre på jorden“.

4. Till Engeland han seglade så lyckligt och snält.
 Och skeppet det ankrade vid London.
 Men hela den fägring som uti England var,
 Kunde icke förtaga de banden;
 Hån tänkte långt mera på lilla vännen sin,
 Än på engelska flickor så fager och så fin,
 Han hade lilla vännen i sitt hjärta.

5. Borta så var han i årena tre,
 Sin fädernes ort han åstundar.
 Alt under den tiden han skrifvit tolf bref,
 Och alla dem har käristan bekommit.
 Men dem att besvara förgätit hon har,
 Hon hade den vännen i hjärtat ej mer kvar,
 Hon delade sin kärlek åt en annan.

6. Då ungersven hemkommo, han gladdes allra mest
 Sin älskliga vän få besöka.
 Han tänkte sig vara en välkommen gäst,
 Sin kärlek ånyo att föröka.
 Men aldrig var stormen på vildaste haf
 Så svåra, som denna beklagliga dag,
 Som han uti sitt hjärta fick erfara.

7. I Rudela socken och Vankela by
 Där mände han sin kärista finna.
 De firade hennes bröllop med spel och med dans,
 — — — — —
 — — — — —
 Men bruden hon bleknar med krona och krans,
 När hon sin förra vän fick beskåda.

8. Ungersven går kring golfvet, vred händerna ihop,
 När han det spektaklet rätt begrunda:
 Hans ögon de fuktades med tårarnas flod,
 Hans tal var till henne margelunda:
 „O du otroгна flicka, som ryggar har din ed,
 Inbillar du dig icke, att himlen är dig vred,
 Å du som kärleksbandet hafver brutit!

9. Om jag än bortreste till yttersta kant
 Af världen, som Gud hafver skapat,
 Ett sådant kallsint hjärta jag aldrig nånsin fant
 Bland grymmaste tigrar att vara.
 Om natten så söka de resande hem,
 De söka då kärlek hos makarna sin,
 Hos dig är den alldeles försvunnen“.

b) Melodi från *Lappträsk*.

1. I Ro-da-val-la soc-ken och Val-ke-a-la by Där
 En utvalder fic-ka med ro--sen--de--hy, En

hände sig ett under ibland alla: Nej, intet var hon riker på
 lil--ja man henne kunde kalla.

pengar eller guld, Men hennes hjärta brann utaf kär- lek så full, Hon

var ett dyg-de-mön-ster ibland alla.

170.

Sorgens sång. *)

Borgå, Lappträsk, Pärnä, Ö. N.

a) Borgå.

1. I sorgen jag vandrar, i sorgen jag går, I sorgen jag

lefver alt år ifrån år. Den sorgen är tyngre än stenen på

jord, Och si du är densamma, som sorgen har gjort.

2. Den jungfru Margretha från Söderland var,
Med ängslan, stor smärta från henne jag far.
Med ängslan, stor smärta min sötaste vän,
När jag ifrån skeppet skall söka mig hem.
3. När jag ifrån skeppet var kommen i land,
Så tänkte jag få taga min flicka i hand.
Jag såg på de kinder, som förr voro röd,
Nu hade sig förändrat liksom de (hon) vore död.
4. O ve mig den dagen då jag dig fick se,
O ve mig den stunden då vi taltas ve!
Det hade varit långt bättre att du had sagt nej;
Där falskhet är inne är troheten ej.
5. När vänner skall skiljas med sorg och med gråt,
Den bör ej lefva, som dem skiljer åt.
Den bör sig ej beräkna bland kristna på jord —
Den synden är större än den som gör mord.
6. En vän utan kärlek den liknar man (jag) vid
Det trädet, som blommor och ingen frukt bär.

*) Jfr N:o 116.

Det syntes för ögat att hjärtat var kallt,
När falskhet mot kärlek tar vännen i hand.

7. Jag uslaste yngling, hvad skall jag ta henn*)
Som så hafver älskat en otrogen vän,
Som så hafver älskat af hjärta och sinn? —
Men Gud skall belöna för falskheten din.

*) Bör antagligen vara: hvart skall jag ta hän?

b) Melodi från *Lappträsk*.

1. I sorgen jag vandrar, i sorgen jag går, I sorgen jag vandrar här

är ifrån år. Den sorgen är tyngre än stenen på jord, Och du är den-

samma, som sorgen har gjort.

c) Melodi från *Pärnä*.

2. Och jungfru Margreta från Söderland var, Med ängslan och smärta jag

från henne far. Med ängslan och smärta min sötaste mö, Fast jag uppå

skeppet skall söka mig bröd.

171.

Helsinge, Pojo, Pärnä, Snappertuna.

a) Pärnä.

Mel. lika med den till N:o 50.

1. I Strassburg där bodde en adelsman så rik,
På guld och på penningar fans ingen honom lik;
Han hade en dotter, som var däjelig och skön,
Hon älskar högst bland alla en sjöman till lön.
2. „Sjömänner har jag älskat, sjömänner skall jag ha,
Sjömänner skall jag älska till dess jag läggs i graf.“
Så litet som hon spisade, så litet som hon drack,
Hennes hjärta det var säradt, hennes sinne det var svagt.
3. En resa på Ostindien den sjöman skulle gå,
Men hvad den stackars flickan hon sörjer nog ändå.
Hon bjuder honom lycka och mången gång farväl,
Hon sörjer så svårligen alt för sin lilla vän.
4. Sjömannens bestämmelseord, de träffa honom in;
Där satte han sig neder, skref bref till vännen sin.
Alt uti första raderna i brevet månede stå:
„Håll upp, min vän, att sörja, nog kommer jag ändå!“
5. Maria fick brevet om morgonen till sig,
Visst var det litet glädje för hennes unga lif.
En liten gosse obelönt från henne bort ej gick,
Han trenne speciedaler af skön Maria fick.
6. Maria las brevet, men glömd'et på sitt bord,
Hvarpå den grymme fadren kom in och strax det tog.
„O fader, o fader, låt mig den sjöman få,
Ej större gåfva du din dotter gifva må!“
7. „Nej aldrig, om han vore den endaste sjöman!
Tro aldrig att en sjöman han hörer dig till.
Först skall jag honom dräpa och sen dig skänka bort;
En annan har mig frågat, han har mitt ja ren fått.
8. För du får aldrig göra såsom du vill;
Tro aldrig att den sjöman han hörer dig till!“ —

„Om jag ej honom äger, om jag ej honom får,
Visst gör det mig det samma hvart jag i världen går!“

9. Tre år därefter kom där ett skepp i land,
Hvarpå den grymme fadern han ilar ned till strand.
Han bjuder den sjöman ensam i rummet in,
Han hade ej i tanken att han mista skull sitt lif.
10. „Är du den samma sjöman, som min dotter älskat har?“ —
„Ja, visst är jag den samma, som din dotter älskat har.
Hvad vi tillsammans talade det visste ingen ann,
Men henne att förföra min afsikt aldrig var.“
11. Den grymmaste fadern han tänderna hopskar;
Han tog nu fram den knifven, som han under rocken bar,
Han tog nu den knifven och stack i sjöman god,
Han öppnade på dörren, lät'n simma i sitt blod.
12. Sen går han därifrån och till sin kära dotter in:
„Kom, älskade Maria, skall du finna vännen din!
Nu får du hålla bröllop med kärestan din,
Men du får blod i bägarn i stället för vin“.
13. Maria börjar blekna, men fattar genast mod;
Hon såg sin käreста blöda, hon såg hvar knifven stod.
Hon tog den oförfärad och lad den i sin barm,
Och hennes blod den blandades med sjömannens så varm.
14. „O fader, o fader, hör sista bönen min:
Lägg mig i sjömans kista, lägg mig i sjömans graf!
Nu slutas mina dagar, nu dör jag gladelig,
Nu sörjer jag ej mera för någon vän åt mig.“
15. Till strassburgska kyrkan där förds de båda två,
Var svepta uti siden, som kungen skänka må.
Men kringom deras armar var skära silken röd,
Att ingen skull kun säga, hvaraf de voro död.
16. Men bakom deras kista där stod en kista svart,
Däri den grymma fadern han låg i sin gestalt
Med knifven uti handen, till varning åt en hvar,
Som nekar sina barn att ta den de vill ha.

b) Pojo.

1. Det bodde en herre vid Hamburger bro, Han hade en dotter så

fager och så tro. Så kom där en seglande sjöman i land Och

frågar sköna jungfrun, hvem hon vill ha till man.

2. „Sjömänner har jag älskat, sjömänner vill jag ha,
Sjömänner vill jag älska, sjömänner vill jag ha.“ —
„Den sjöman du har älskat den kan du aldrig få,
I morgon skall jag låta den sjöman ihjäl slå.“
3. Om morgonen bittida när sjöman skulle gå,
Alt utanför dörren flickans fader mände stå.
Då drog han ut sin sabel och stack i sjömans bröst,
Altså den sköna jungfrun förlorat har sin tröst.
4. Jungfrun hon beder sin fader att få lof
I morgon klockan åtta i skogen att få gå,
„Där jag får höra de musikanter's mål,
Och där jag får roa mig det minsta jag förmår.“ —
5. „Ack ja, min hjärtans dotter, det kan du väl få
I morgon klockan åtta i skogen att få gå,
Men tänk då sedan efter du är af bättre stånd,
Det passar dig lågt bättre en handlande till man.“
6. Jungfrun hon dricker med förgift ett glas vin,
Det drack hon alt för unga kärestan sin:
„Lägg mig först i en kista och sedan i hans graf,
Där hvilar vi förnöjda alt intill domedag.“
7. Gud nåde och Gud tröste föräldrar och fäder,
Som nekar sina barn att få den de har kär.
Det har jag fått erfara uti min ålderdom;
Jag nekat har min dotter att älska en sjöman.

c) Melodi från *Snappertuna*.

I Stralsund där bod - de en adelsman så rik, På guld och på
penningar var ingen honom lik. Han ha - de en dotter, som var
dä - je - lig och skön, Hon älskarhögst bland alla en sjöman till lön.

172.

Ö. N.

1. Ingen kan veta och ingen kan tro, Hur ondt som en styrman månd
lida. Han har hvarken dag eller natt någon ro, När storm och oväder oss månd
bida. För bankar och för sjö, för turk och hed-nin - gar Och
andra sjö - far - - li - ga kvidor.

2. En resa från Bergen vi oss för hyra tog,
Vi månde till Lissabon gånga.
Med kapten Petter Hesselberg vi oss förhyra lät;

Han den „Vandrande Jacob“ mände föra.
 Året sjuttonhundra och trettio tre därtill
 Om våren vi vår resa begynner.

3. I Herrans namn med glädje vi vårt ankar lättar upp,
 Vår resa vi månd lyckelig begynna.
 Kompassen och rodet väl oss passade,
 Och ingenting så mände vi förgäta.
 I sju veckors tid vi seglar hit och dit,
 Till dess vi fick Kap fäste i sikte.
4. Där såg vi ett skepp i sjön imot oss kom —
 Låg sju mil alt utanför Kapfäste —
 Som var belad med turkar och sjöröfvare så grym;
 De mände oss rätt snarligen hinna.
 Den stund de till oss kom, de sköt på oss så grymt,
 Liksom vore vi deras gelike!
5. Vi som ej hade hvarken värja eller skott,
 Hvarmed vi oss kunde försvara;
 Men likaväl sköt de på oss alla skott på skott,
 Så att vårt skepp ville nästan gå i grunden.
 En kula de sköt att vår kapten blef död
 Och därtill en jungman vid rodret.
6. Det var int ännu väl med skadan, som var skedd,
 De ville vår styrman väl gästa.
 Ett sår i hans hufvud så vidt och så bredt;
 Men de skonte honom likväl till lifvet.
 Strax måste vi där tillsammans sexton man
 Ombord på det turkiska skeppet.
7. Vårt skepp blef belad med turkar igen,
 I band och i bojor oss månd leda.
 Helt nakna vi gingo som hästar för plog,
 Vi voro af hetta marterad.
 De tänkte sälja oss åt andra turkar igen
 Till eviga slafvar och trälrar.
8. De seglade med oss till Afrika in,
 De sporde om vi ville svärja
 Vår kristeliga lära och mottaga dem,
 Så skulle vi få blifva stora herrar.

Vi svarte alla: „nej, ty detta gör vi ej,
Så länge vi äro i lifvet.“

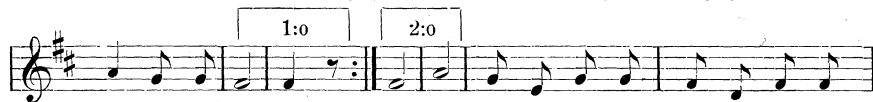
9. Men Gud, som sina och alla hjälpa kan,
Vi rymde den bästa tid att våga;
Ur fångelset tillsammans vi rymde sexton man
Vi rymde den bästa undan faran.
Ett farligt välde var, om de oss funnit har,
Då visst vi hvad vårt lif hade kostat.
10. Vi slapp där till att tala med en holländsk kapten,
Att slippa på hans skepp för att resa.
Han låg just segelfärdig — skull segla hem igen,
Han mände oss rätt grannelig bevaka.
Att vi till Holland kom behållna sexton man
Ske pris och förutan all ända.
11. Sex år vi vandrat har sen vi på Holland var
Och holländska gränser har skådat.
Ske pris i Hollands stad, ske kvinna och ske man,
Ske pris och förutan all ända,
Att vi till Holland kommo behållna sexton man —
Ske pris och förutan all ända!

173.

Borgå, Ö. N.

1. Jag minnes den dag jag var lyckelig och glad, Då jag skulle om-

famna min vän. vän. Dock stundom uti lunden med min

flic - ka jag satt, Där gaf hon mig sin kärlighet så varm.

2. Dagen var kommen att hon skull stå brud,
Hennes hjärta för evigt var mitt;
Men se, o Gud, den *)turen kom och rykte henne bort —
O, min flicka hon blef rifven ifrån mig!
3. Slupen är borta och jag ser dig ej mer,
Jag är klar till att resa ombord.
Uppå dessa vilda böljor vill jag sväfva omkring,
Jag vill söka att lindra min nöd.
4. Jag med min möda gick uppå en väg,
Hennes bilder de stråla för mig.
Adjö, farväl, min hulda vän, jag ser dig intet mer,
Adjö, farväl, min ängel här på jord!

174.

Pärnä.

1. Jag skref ett bref hem till min vän, Men jag fick intet svar igen. Jag

tror hon har en annan kär, Och att hon mig o - tro-gen är.

2. Jag gick till Gud, jag visste det,
Visst blef mitt sinne litet lätt.
Jag skrifva vill ännu en gång
En liten, liten kärlekssång.
3. Sen vinda vi vårt ankar opp,
Och märset sticks i högan topp.
Sen segla vi i Herrans namn
In till den lilla Köpenhamn.

*) tjuften.

4. Men när jag kom på Danmarks strand,
Där fick jag brevet i min hand;
Det var försegladt med svart lack,
Jag det i hast nu opp månd bragt.
5. O ve, o ve! Stor sorg och nöd,
Min allra käreäta är död.
Nu lefver jag på ensam strand
Alt som en ensam enkeman.
6. Nu vill jag ingen flicka ha,
Nu har jag blifvit le däraf.
Den ena har förförät mig,
Den andra ligger ren i graf.

175.

Borgå, Helsinge.

1. Jag såväl som andra på hafvet seglat har, Långt bort ifrån min

hemort på o - ce - a - nen klar. Bland främmande na - - tio - ner jag

söka skall mitt bröd, Ty här fins ingen flicka som kan trösta i min

nöd, i min nöd.

2. När jag från hemmet reste, en vän jag hade då,
Hon var i mina tankar för hvarje dag som går.
Men flickors kärlek varar ju knapt en månads tid.
Och är man längre borta, så har den ändrat sig, ändrat sig.

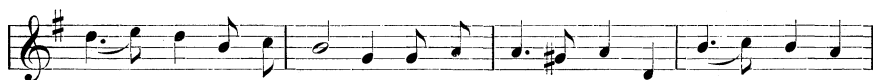
3. Vi reste omkring landet, altjämt i land vi gick,
Ett brev ifrån min broder så sorgeligt jag fick.
Han skrifer: „bäste broder, jag dig berätta kan,
Att nu så har din flicka fått en annan fästeman, fästeman.“
4. Jag kan det ej beskrifva hur ledsen som jag blef,
När som jag läste brevet, som brodern till mig skref.
Jag läste allä breffen som jag af vännen fått
Och tydligt stod de orden: „mitt hjärta har du fått, har du fått.“
5. En främling vill jag vara bland engelsmän här,
Bland afrikanska negrer, som i mitt sällskap är,
Bland alla slags spanjorer och norrmän likaså,
Bland alla slags nationer under himmelen den blå, himlen blå.
6. Jag reste emot hemmet i denna sommartid.
Kanske fins någon flicka som än behagar mig.
Jag annars tar till flykten och till Amerika far —
Hälsa då hem till min gamla mor och far, mor och far!
7. Nu har jag sjungit visan från början och till slut,
Nu börjar gräset grönska och jag måst åter ut
På stora oceanen och neckens vida fält,
Ty Gud han har så skickat och han har så bestält, så bestält.

176.

Pärnä.

1. Jag tog mig för att resa Ifrån mitt fosterland. För att

lyc--kan till att söka, För att lyckan till att sö -- ka, Så-

väl som mången ann.

2. Men blifver jag bedragen
Af flickors falska ord.
Den lyckan tänker söka
Snart vilse vandra kan.
3. Min fader han är döder,
Han ej mina tårar ser.
Aj aj, mitt hjärta blöder,
När jag mitt afsked tar.
4. Adjö, min söta syster,
Adjö, min lilla bror!
Den som största sorgen känner,
Den är min lilla vän.
5. Där står han för mina ögon
Med ljusa lockars glans.
Ack om jag ägde hans bild
Så ljuf och änglamild!

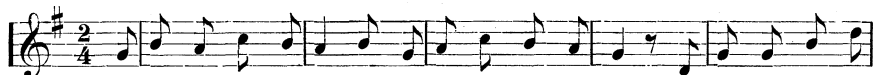
177.

Trolöshet.

Borgå, Helsinge, Snappertuna, Ö. N.

Snappertuna.

Borgå.

1. Jag var en unger sjöman, jag var blott¹)tjugu år, Den tid jag blef för-lofvad, det hände sig en vår; Det var en ²)sommar - - af - ton, dåklockan slagit ni, Då jag månd be - gä - ra den jungfrun ³)Sofi.

2. Hon vänligt till mig ⁴)talade, hon räckte mig sin hand,
Hon mig de orden sade: „nu knyta vi våra band.“
Sen voro vi förlofvaga i månaderna ni,
Så kom där en annan, strax var det förbi.
3. Vi stodo segelfärdiga, vi skulle gå om bord.
Vi hifva våra ankar ⁵)på Arenda flod.
Men bäst vi stod och hifvade, af krafterna vi sjöng,
Då kommer flickans broder med brefvet i sin hand.
4. Jag bröt det upp, jag läste det alt i samma stund,
Jag kom ihåg den afton alt uti grönan lund.
Jag tänkte på den afton, då hon sade till mig så:
„Vill du, så skola vi knyta våra band.“
5. „⁶)Häls nu din kära syster så vänligt ifrån mig,
Tro aldrig, att jag sörjer i Norges land och rik,
För nu är seglen sträktta, och allting är oss klart —
Farväl, ostadig pie, som bor i Arendal!“
6. Ja vinden var oss ⁷)däjelig, hon*) var i nord nordost,
En half mil ifrån ⁸)landet vi lämnade vår los,
Och andra dagens morgens, när klockan den var sex,
⁹)Då pärlte vi Lindesnäs från nord och till väst.

I uppteckningarna från Borgå och Ö. N. finnas bl. a. följande afvikelser:

¹) nitton; ²) aftonsälle, afton sälle; ³) så fin; ⁴) smilade, smöjde; ⁵) och fiska dem ombord;

⁶) Ja, hälsa han sin syster så vännerligt från mig,

Men säg då ej för någon i städer eller by!

Adjö, du älske Finneland, adjö, du stad i gränd!

Om se dig, om se dig, du ångrar dig visst än.

⁷) följerlig; ⁸) tornet; ⁹) Då fälte vi tornet från ost till väst.

*) I Snappertuna och Kimito är vind feminini generis.

178.

Kyrkslätt.

1. Jag är född vid det gamla Englands kust, Där de stolta skutor

går. Till en sjömansgutt var all min lust, Från det jag var sjuutton år. Och den

första gång jag gick om bord, Kyste han mig öm och huld. Och han

sade vänligt dessa ord: „Du är alt mitt hjärtas guld. O, Susanna, gråt

icke för din vän, Men var mig alltid huld och tro, Tils jag kommer hem

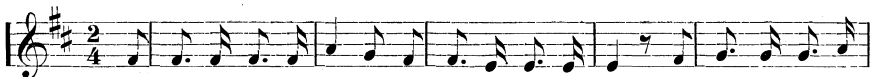
i - - gen!“

2. På de långa resor drog han bort,
 Jag satt ensam och förlatt.
 Men när vädret det var riktigt hårdt,
 Satt jag vaken mången natt.
 Men när tåren bittrast rann på kinn,
 Kom en sjöman hem i hamn.
 Och så sjöng han med förnöjsamt sinn
 Och han trykte mig i famn:
 „O, Susanna, gråt icke för din vän!
 Jag har lyckligt plöjat böljans rygg,
 Och här har du mig igen.“

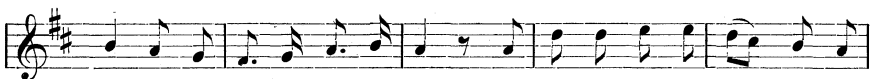
3. Och så talte vi så månet ord,
 Vi förtalte storm och blåst.
 Men en dag han sad: „min vän, jag tror
 Vi behöfva snart en präst.
 Jag skall ta en tur på två års tid,
 Men är lyckan med din vän,
 Kommer jag med rikdom glad härtill,
 Och vi gå till prästen hän.
 O, Susanna, gråt likväl ej för mig!
 Jag går till Kalifornien
 Och gräfver guld åt dig.“
4. I ett litet hus vid kusten bor
 Vi som kärligt äkta par.
 Han kom hem igen, han har hållit ord;
 Fyra raska barn vi har.
 Han går icke mer på resan, nej,
 Men när stormen bölar vildt,
 Han till barmen kärligt trycker mej,
 Och då säger han så mildt:
 „O, Susanna, du är all min fröjd och lust,
 Där är ej en man så glad som jag
 Uppå hela Englands kust.“

179.

Borgå, Ö. N.

1. Kan du min vän förnimma Den allra första gång, Då vi bekanta

blefvo, Det var en sällskapsstund, Då jag dig först be - gär - de Och

du mig svarte ja, Sen tog jag mig en hyra Och skulle segla af.

2. På briggen Preciosa,
Som var från Åbo stad,
Till Rio vi seglade,
Var glad alla dar.
Men när vi hade seglat
Alt efter Guds behag,
Så kommo vi till Åbo
Den femte juni dag.
3. När ankaret var fallet
Och seglen gjorda fast,
Jag till min kapten sade:
„Jag går i land med hast.
Jag kan ej längre dröja —
Se där gå flickor små!
På bryggan där gångar sig
Min käresta också.“
4. Men när jag kom på bryggan,
Hon talte till mig så:
„Välkommen skall du vara
Min allra bäste vän!
Välkommen skall du vara
Ifrån din resa lång!
Välkommen skall du vara
Från hafvets böljor blå!“
5. Men när jag varit hemma
I åtta dagars tid,
Så fick jag henne gripen,
Att hon var falsk mot mig.
Men lika lustigt skall vi dricka
Öl och brännvin, vin,
Och sedan skall vi vandra bort
Till andra flickor fin!

180.*)

Pärnä.

1. Kanske du trykt en annan till din sida, Kanske du

klappat har en annans kind. Men gifve Gud den dagen må fram-

skrida Jag finner dig ej mera vara min.

2. O flicka, säg din själ din otro kväljer?
Har någon ovän lockat dig från mig?
Så se dig om, när du bland gossar väljer,
Om någon är så öm som jag mot dig.

*) Jfr N:o 71 och 138.

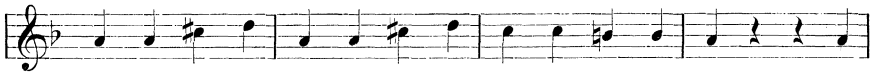
3. Lys måne, lys, om någon från det höga
Utur sin dvala vaknar upp igen!
O flicka, lägg bort tankarna du hyser
Och fly tillbaka till din trogna vän!
4. Adjö, farväl, min hulda älskarinna,
Jag har ej längre tid att dröja här,
Ty skeppet ligger redan segelfärdigt
Och vår kapten han kallar oss ombord.
5. Nu har jag afsked tagit af min flicka,
Jag har ej längre tid, jag måst ombord.
Jag måste hän, jag måste bort och lämna
Min älskarinna och min glada nord.

181.

Pojo, Strömfors.

Strömfors.

1. Kom hurtig sjö - mans gos - sar, Kom låt oss gå om bord! En

resa vi nu våga vill Med skeppet friskt i nord. Kom

låt oss gå om bord Och göra skeppet klart, Och bjuda Sverges
(Finlands)

flickor, Och bjuda Sverges flickor Adjö alt med en fart.
(Finlands)

2. Kapten har oss befalt
Att kabeln hala in
Ock åtta man vid spelet,
Det blåser ju god vind.

Strax seglen hissas opp,
Mårsseglen göras loss;
Då lifvas hvarje ådra,
Som är i sjömans kropp.

3. När seglen var upphissade
Och ankaret för bog,
Och skeppet börjar skrida,
Strax går en man till rors.
Adjö, du vackra flicka!
Vi vända oss ifrån;
Vår längtan är till Spanien,
Gud låt alt lyckligt gå!
4. När vi den östra sjön
Passerat med grann akt,
Så kom ock där en annan
Som kallas Kattegat.
Det stora danska sundet
Det vi ock skåda vill,
Där mången hurtig sjöman
Har lagt sin ögon till.
5. När vi passerat Skagen,
Så få vi Nordsjön fast.
Där blåser gruffig storm
Så väl dag som natt.
- Där kasta vi vårt lod
Och se, hvad grund vi få.
Strax vet då vår kapten,
Det stället, där vi stå.
6. När vi ha Nordsjön ändat
Och rätta kurs vi styr,
Sen få vi Dover i siktet,
Tillika Segnats fyr.
Calais och franska bukten
Dem gå vi ock förbi,
Till vi få gå éndegrund
Och spanska sjön få se.
7. Vårt skepp det måste vanka
På spanska sjön den stor;
Ej tordes man fälla ankar,
Ej funnit grund, man tror.
Där sjö och böljor höga
Man jämt med märsen såg.
Den som det ej vill tro,
Han det försöka må!

182. *)

Pärnå, Ö. N.

a) Ö. N.

1. Med våta ögon ser jag på böljorna de blå, Som hotande och

vilda mot klippeväggen slå. Ty långt i fjärran är Den

som jag håller kär, Men jag, hans bleka lilja, på stranden väntar här.

*) Se N:o 103, som egentligen hör hit.

2. „Till hösten är jag åter hos dig, mitt unga vif,“
Så sade han och slöt mig förtroligt till sitt lif.
Men dagarna de gå,
Och böljorna de slå,
Och icke kommer vännen hur jag än vänta må.
3. Emellan oss är skog och sjö, ja äfven bärg och dal,
Emellan oss är frid och fröjd, ja äfven sorg och kval,
Ty långt i fjärran är o. s. v. (1:sta versen).
4. Jag suckar och jag klagar, jag tåras och jag ber,
Och späjande som falken utöfver hafvet ser.
Men dagarna de gå o. s. v. (2:dra versen).
5. Ack om jag vingar hade som fågeln högt i sky,
I denna kväll jag skulle till andra länder fly.
Ty långt i fjärran är o. s. v. (1:sta versen).
6. Ja, länge har jag väntat, nu är min enda tröst,
Att när ej hjärtat mera kan klappa i mitt bröst,
Och inga dagar gå,
Och inga böljor slå,
Så får jag råka vännen i himmelen den blå.

b) Melodi från *Pärnä*.

1. Med våta ögon ser jag på böl-jor - na de blå, Som hotande och
vilda mot klippeväggen slå. Ty långt i fjärran är Den vän, som jag har
kär, Men jag, hans bleka lilja, på stranden väntar här.

183.

Lojo.

1. Men ack hur rysligt är när stormen ryter, Hur många

ömma band den sönderbryter! Hur många tårar ökat böljans

flod, Hur mången mistat vännen sin så god!

2. Jag tar mitt bröd uppå den friska böljan,
Min trogna flicka kan mig icke följa,
Fast hennes tankar ständigt hos mig är,
Och hennes hjärta i mitt bröst jag bär.
3. Jag har ej någon som mitt hjärta gnager,
Jag har en vän, som aldrig mig bedrager,
Som sitter hemma ensam vid sitt bord,
Men ömma känslor i dess hjärta bor.
4. Men huru ljuft det är på böljan gunga,
Så gladeligt med sina bröder sjunga,
Nej, bättre är att hvila i en hamn,
När man sin trogna flicka tar i famn.

184.

Ö. N.

1. Men hören I herrar och bönder på land, Som sitta vid spisel, fun-

dera ibland, Hur skeppena segla och hur som de gå, Jo ni

talar långt mer än en sjöman förstår.

- 2 I tron att sjöman förtjänar så lätt,
Med sex pund i månan han klär sig så nått:
En blå doffeltröja och silkesväst därtill,
Blanka pengar på fickan, kom dricka hvem vill!
3. Men kommen hälst åt Nordsjön en höststormig natt,
Då det regnar och blåser som alt vor besatt,
Gå i lä om storbåten till det bäst man kan få,
Hålla fast uti ringen där storbåten står.
4. Och hören I herrar och herr inspektor,
När det regnar och blåser kryper ni bakom mor.
Jo ni p i farstun, ni är rädd att bli vät,
Raska gossar på rånocken skrattar därät.
5. Och kapten går på halfdäck med käppen i hand,
Han svär och förbannar det värsta han kan:
„Brassa focken, hal på aktern, visst lofvar han opp,
Passa noga uppå rodret din förbannaga kropp!“
6. Men när som en sjöman kommer i land,
Då skyndar han sig åt flickan i famn.
Med ett glas i sin hand och en flicka i sin famn
Visst lefver han bättre, än bönder på land!

185.

En sjömans farväl.

Kyrkslätt, Strömfors.

(V. 1—10 fr. Strömfors, v. 8—13 fr. Kyrkslätt.)

Kyrkslätt.

1. Min fosterbygd, du är mig kär, Du hör mitt hjärta till. Hvert-

hän min långa vandring bär, För dig jag lefva vill.

2. Till andra land jag ilar ut
På hafvets falska stig,
Men längtar åter dock till slut
Att hvila få hos dig.
3. Ty hvad jag äger du mig gaf.
Du gaf mig sorg och lust,
Du ger väl mig än ock en graf
Uppå din kära kust.
4. Bland mist och moln jag sjunka ser
Din dunkelgröna strand.
Nu går den sista skynten ner,
Nu fins ej mera land.
5. Farväl, mitt hem med bölja blå,
Min hälsning än en gång!
Hon skall i kväll till stranden gå
Och sjunga dig sin sång.
6. Farväl, du stilla, lugna däld,
Där hem min moder står!
Hon saknar mig i tystnad säll
Och offerar mig sin tår.

7. Farväl I fränder, vänner I,
Som menat mig så väl!
I himlen åter råkas vi,
Men nu farväl, farväl!
 8. Nu har det glaset runnit ut,
Att vi skall skiljas åt.
Du bör nu ej bekymra dig
Med tårar eller gråt.
 9. Men kom och följ mig ned till strand,
Där står min lilla båt.
Så ger du mig din högra hand,
Och därmed skiljs vi åt
 10. Ja, kom och följ mig ned till strand,
Där skall du skåda få
Likkistan min, och där hon står
Med flagg och vimpel på.
 11. Men du skall icke sörja, min vän,
Jag kommer väl igen.
Är vinden god och resan går bra
Så kommer jag i höst.
 12. Då skulle vi få träffas igen,
Och då är det ganska kärt.
Men glöm mig ej, o glöm mig ej!
Håll mig ditt sinne kärt!
 13. Hvar morgon och hvar afton
O, tänk då uppå mig,
Och komme det ej någon ann
Uti ditt hjärtas sinn!
-

186.

Borgå, Helsinge, Lappträsk, Pärnä.

a) Pärnä.

1. „Min lilla vän, du är så långt från mig. I rosenhagen vill jag dig

möta, Jag vill dig möta i rosenlund.“

2. „På mig att vänta behöfver du visst ej;
Gå till de rike, sök din gelike,
Så gör du rätt, ja, så gör du rätt.“
3. „O nej, jag söker ej guld, ej rikedom.
Ett troget hjärta det är det bästa,
Det är det bästa, det må du tro.
4. Att sjöman vara det är så lustigt lif.
Då glasen klinga, då få vi dricka,
Då få vi dricka champagnevin.
5. Champagnevin är en så sömnig (rusig) dryck.
När andra sofva, då får jag vaka,
Då får jag ensam på däckets stå.“
6. „Att ensam vara behöfver du visst ej.
Om någon frågar, så kan du svara,
Att jag är kärestan och du är min.
7. Den vän jag söker, den finner jag ej här,
Han plöjer hafvets hvita vågor,
Han fruktar Gud och sin hulda vän.“